

ಲಭಪ್ರಣಾಶ

3) 4) 5)

ಲಭಪ್ರಣಾಶ
೨೯

ರೈತನ ಹೆಂಡತಿ ಈ ಹಾವನೊಂದಿಗೆ ಉರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನದಿ ಅಡ್ಡ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ದೋಣಿಯೊಂದಿತ್ತು ಹೊರತು ದೋಣಿ ನಡೆಸುವವರಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ದುಷ್ಕನು ಅವಳೊಂದಿಗೆ, "ಪ್ರಿಯಳೇ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಮೈ ಮೇಲಿನ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಹಣವನ್ನೂ ಜೀವಗಳ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಇತ್ತಕೊಡು. ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ತೂತಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಆ ಗಂಟನ್ನು ನಾನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ, ಎಂದನು. ಅವಳು ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನು ಆ ಗಂಟಿನೊಂದಿಗೆ ದೋಣಿ ಹತ್ತುತ್ತ, "ಜಾಗ್ರತೆ! ನಾನು ಹತ್ತಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ದೋಣಿ ಯನ್ನು ಸರಿಸಿ ಮುಂಚಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅನಾಥಳಾಗಿ ನಿಂತ ರೈತನ ಹೆಂಡತಿಯು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದು ದೃಶ್ಯವು ಕಾಣಿಸಿತು. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ನದಿ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಸ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಗ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮೀನು ನೀರಿನಿಂದ ಹಾರಿ

ಗುರಿ ತಪ್ಪಿ ದಂದೆಗೆ ಬಿತ್ತು. ನದಿ ಮೂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಕಳಗಿಟ್ಟು ಆ ಮೀನಿನ ಕಡೆಗೆ ಬರ ತೊಡಗಿತು. ನರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೀನು ವಿಶ್ವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮತ್ತೆ ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ ಕಣ್ಣಾರೆ ಯಾಯಿತು. ನದಿ ತನ್ನ ಮೂಸದ ತುಂಡಿಗಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿತು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ರಿವ್ವನೆ ಹಾರಿ ಬಂದ ಹದ್ದು ಆ ಮೂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

ಮೊಸಳೆ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜಲಚರವು ಬಂದು ಅದ ರೊಂದಿಗೆ "ನಿನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಮೊಸಳೆ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವಿಯೋ" ಎಂದು ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿತು.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, "ಅಯ್ಯೋ! ವಿಧಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಮಿತ್ರ ನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನು. ಹೆಂಡತಿ ಹೋದಳು. ನನ್ನ ಮನೆ ಶತ್ರುವಿನ ವಶವಾಯಿತು. ಈಗೇನು ಮಾಡಲಿ? ಈ ಕೊಡಿಯನ್ನೇ ಆಲೋಚನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು

ಕೊಂಡು ಕೊಡಿಯೊಂದಿಗೆ ತನಗೆ ಒಂದ ಹೊಸ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿತು.

"ಎರೋ, ನನಗೆ ದ್ರೋಹವನ್ನೇ ಬಗೆದ ನೀನು ಈಗ ನನ್ನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನೇ ಅಲ್ಲ." ಎಂದು ಹೇಳಿತು ಕೋತಿ.

ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಸಳೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನಿನಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದೇ ಪುಣ್ಯವೆಂದು ಬೊಡ್ಡವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೇನು ಹೇಳಲಿ? ಏನು ತಾನೇ ಮಾಡಲಿ? ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತು!" ಎಂದು ಪ್ರಲಾಪಿಸಿತು.

"ಮೂರ್ಖ ಮೊಸಳೆಯೇ! ಇದು ಅಳುತ್ತಾ ಕೂಳುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯವೇ ನಿನಗೆ? ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆಗೈಬೇಕು. ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಶತ್ರುವಿ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡು. ಶತ್ರುವನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕಾದರೆ ಉಪಾಯವೂ ಬೇಕು. ಅವನ ಮುಂದೆ ಸಾಪ್ತಾಂಗ ದೀಳಬೇಕು. ಬಲಿಷ್ಠನಾದರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ

ನನ್ನ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕಿರಣಿಸಬೇಕು. ನೀಚನಾದ ಲಂಚ ಕೊಡಬೇಕು. ಸಮಾನ ಬಲನಾಗಿದ್ದ ಹೋರಾಡಬೇಕು. ವಿನಗೊಂದು ನರಿಯ ಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳು" ಎಂದು ಕೋತಿ ಕೆ ಹೇಳಿತು:

ನರಿ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ಪಾರು ಶತ್ರುಗಳು ಒಂದು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಾಶಮರಕವೆಂಬ ನರಿ ಇದ್ದಿತು. ಒಂದುಸಾರಿ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ, ಸಹಜವಾಗಿ ಸುತ್ತ ಒಂದು ಅನೆಯನ್ನು ನೋಡಿತು. ಅದು ಅನೆಯ ಕಳೇಬರದ ಸುತ್ತಲೂ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಚರ್ಮವು ಚಿರುಚಿರುವುದು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ದಪ್ಪವಾದ ಅನೆಯ ಚರ್ಮವನ್ನು ಸೀಳುವ ಶಕ್ತಿ ನರಿಗಿಲ್ಲ. ನರಿ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಿಂಹ ಆ ಕಡೆಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿತು.

ನರಿ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಸಾಪ್ತಾಂಗ ಸಮಸ್ಯಾರ ಮಾಡಿ "ಸ್ವಾಮಿ, ತಮಗಾಗಿಯೇ ಈ ಅನೆಯನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾದಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದಿತು.

"ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಂದ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನಾನು ಮುಟ್ಟಲಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಇದನ್ನು ನನ್ನ ಬಹುಮಾನವೆಂದುಕೊಂಡು ನೀನೇ ಕೈದುಕೊ" ಎಂದಿತು ಸಿಂಹ.

ನರಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು, "ದುರ್ಗಾ ಪ್ರಭುಗಳು ತಮ್ಮ ಸೇವಕರನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಬೊಡ್ಡ ಗುಣದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂದಿತು.

ಸಿಂಹವು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ತನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು.

ತರುವಾಯ ಒಂದು ಹೆಬ್ಬುಲಿ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನರಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ "ಒಬ್ಬ ಕ್ರೂರಾತ್ಮನಿಗೆ ಬಗ್ಗಿ ಸಮಸ್ಯಾರ ಮಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆನು. ಈ ಹೆಬ್ಬುಲಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತೊಲಗಿಸಲಿ?

ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿ ಇದಕ್ಕೂ ಸಿಂಹಕ್ಕೂ ಹಗೆ ಹಿಡಿಸುವುದೇ ಸರಿ." ಎಂದೂಕೊಂಡಿತು.

ಹೀಗೆಂದೂಕೊಂಡ ನರಿ ಹುಲಿಯ ಸಮೀಪಹೋಗಿ, ಗುಟ್ಟಿಂಬಂತೆ ಪಿಸುದನಿಯಿಂದ, "ಮಾವಯ್ಯ, ಈ ಅನೇನ ಸಿಂಹವು ಕೊಂಡಿತು, ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಕಾವಲು ಕೂಡಿಸಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದೆ. ಹೋಗುವಾಗ ಅದು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ, ಈ ದಾರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಹಗೆಗಾರ ಹೆಬ್ಬುಲಿ ಬಂದರೆ, ನೀನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದು ನನಗೆ ಹೇಳು. ಅದು ಈ ಅನೇನ ತಿನ್ನುವಾಗಲೇ ಕೊಂದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದಿದೆ. ನಿನ್ನಂಥವನು ಹಾಗೆ ನಾಯುವು ಬೆಂದರೇನು ?" ಎಂದಿತು.

ಹೆಬ್ಬುಲಿ ಹೆದರಿ "ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಕಾಪಾಡಿದೆ ಯಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅತ್ಯಂತ ವೇಗವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಡಿತೋಯಿತು.

ಅದು ಹೋಯಿತೆಂಬಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿರತೆ ಅ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನರಿ ತನ್ನೊಳಗೆ, "ಚಿರತೆಯ ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳು ತುಂಬಾ ಹರಿತ, ಇದರಿಂದಲೇ ಈ ಅನೇನು ಜರ್ಘನವನ್ನು ಸೀಕಿ ಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದೂಕೊಂಡು, ಚಿರತೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಬಾಕಯ್ಯ ಗೆಲೆಯಾ! ಈ ಅನೇನನ್ನು ಸಿಂಹವು ಕೊಂಡಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಕಾವಲಿಗಿಟ್ಟು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗಿದೆ. ಅದು ಕಿರುಗಿ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂದು ಹಿಡಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡು. ಇಷ್ಟು ಬೊಡ್ಡ ಅನೇನು ಬೀಸಿತ್ತು ತಿಂದರೆ ಅದಕ್ಕೇನೂ ಕಡಿಮೆ ಭೀಳವು" ಎಂದಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಚಿರತೆ ಅನೇನು ಮುಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಜರ್ಘನವನ್ನು ಸೀಳಿತು. ಜರ್ಘನ ಸೀಳಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ನರಿ, "ಓಡಯ್ಯಾ! ಓಡೋಡು! ಸಿಂಹಬರುತ್ತಾ ಇದೆ!" ಎಂದು ಕೂಗಿತು.

ಚಿರತೆ ಬೆದರಿಬಿದ್ದು ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಹಿಟ ಕಿತ್ತಿತು. ನರಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅನೇನು ಮುಾಸವನ್ನು

ತಿನ್ನುಲು ತೊಡಗಿದಾಗ, ಇನ್ನೊಂದು ನರಿ ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಬಂದು ಅದರ ಮೇಲೆಬಿತ್ತು. ಮೊದಲನೇ ನರಿ ರೋಷದಿಂದ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಲೆಬಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಸುವಕಾಶವಾಗಿ ಅನೇನು ಮುಾಸವನ್ನು ತಿಂದಿತು.

ಕೋತಿ ಮೊಸಳೆಗೆ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಶತ್ರುವು ಅಕ್ಕಮಿಂಸಿದನೆಂದೋ, ಅವತ್ತು ಬಂತೆಂದೋ, ಹೊಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೆಂದೋ ಮತ್ತಾವುದಕ್ಕೋ ಸ್ವಂತ ಜಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೇಬಾರದು. ನೇರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ನಾಯಿಯು ಕಥೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೋ" ಎಂದಿತು. "ಅದೇನು ಕಥೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಮೊಸಳೆ. ಕೋತಿ ಆ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಹೇಳಿತು:

ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ನಾಯಿಯು ಕಥೆ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಾಂಗವೆಂಬ ನಾಯಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಿತು. ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಅದಕ್ಕಿರ

ರಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬರಗಾಲದ ಕಷ್ಟಬಂತು. ಅದು ಸಾಲ ದೆಂದು ಶತ್ರುಗಳ ಭಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಚಿತ್ರಾಂಗನಾಯಿಗೆ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕದಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಈ ಪಟ್ಟಣ ಪ್ರಯೋಜನ ವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಖ ವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಇನ್ನೊಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುವುದನ್ನು ಅದು ನೋಡಿತು. ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಹೇಗೆ ನೋಡಿದಾಗ, ಒಳಗೆ ಅನೇಕ ಪಾಕಪದಾರ್ಥಗಳು ತಿನ್ನಲು ಸಿದ್ಧ ವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅದು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದು ಯಾರೂ ಕಾಣದಂತೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಅದರ ಅದು ಹೊರಗೆಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಊರೊಳ ಗಿನ ನಾಯಿಗಳು ಈ ಹೊಸ ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗಳಿಂದ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಕಚ್ಚಿ ಎಳಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿದುವು. ಈಗ ಆ ನಾಯಿ ತನ್ನೊಳಗೆ, "ಎಂಥಾ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೂ ಇದ್ದ ಊರಲ್ಲಿರುವುದೇ ಮೇಲು. ತಿನ್ನಲು ಇದ್ದರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬಂಧುಗಳ ಸ್ನೇಹಿತರ ಆದರವಾದರೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ನಾಯಿಗಳ ದ್ವೇಷದ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ." ಎಂದು ಕೊಂಡಿತು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅದು ತನ್ನ ಮೊದಲಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಗೆಲೆಯ ನಾಯಿಗಳು, "ಪರವಾರಿಗೆ ಹೋದೆಯಲ್ಲಾ? ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದ್ದಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದುವು.

"ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ತಿಂಡಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವೆ. ತುಂಬಾ ಉಚಿಯಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಅದರ ಆ ಊರಿನ ನಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಭಾವಮೆಂಬುದು ಲವಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನವಿರುವ ಈ ಊರ ನಾಯಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ." ಎಂದಿತು ಚಿತ್ರಾಂಗ ನಾಯಿ.

ಕೋತಿ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮೊಸಳೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ? ಈಗ ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಶತ್ರುವಿನೊಂದಿಗೆ ವಿರತನ ತೋರಿಸಿ ಹೋರಾಡಿ ಕೊಲ್ಲು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುಖ ವಾಗಿರು. ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಗೋಜಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರ ಬೇಡ. ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿದ್ದಾರವೇ ಇರು. ಹೋಗು" ಎಂದಿತು.

ಈಗ ಮೊಸಳೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ನೆಮ್ಮದಿಯೆನಿಸಿತು. ದೃಢ ಚಿತ್ತದಿಂದ ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ, ಶತ್ರುವಿ ನೊಂದಿಗೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕೊಂದಿತು. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಿತು.

ವಾಮನರು

ಪ್ರತಿಪಾರಿಯೂ ಬೇತಾಳದಂಥ ಅಮೋಘವಾದ ಛಾತ್ರವನ್ನು ಹೊರುವ ಶಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕುಂದದ ರಾಜಾ ಕ್ರಿವಿಕ್ರಮನು, ಮತ್ತೆ ಮರದಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಭುಜಸ್ಕಂಧದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಸ್ವತಃನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವ ದೊಳಗಿದ್ದ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೇ, ನೀನು ಯಾರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಹೀಗೆ ಕಷ್ಟಪಡುವಿಯೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಲು ಒಂದಿಷ್ಟು ಇಷ್ಟ ಪಡುವವರಲ್ಲ, ತಮ್ಮನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿ ಸುವವರನ್ನು ಕೊಡಾ ಕತ್ತಿಗಳಿಂದ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ವಾಮನರೊಬ್ಬ ಅಟವಿಕ ಜಾತಿ ಯವರದೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ, ನಡೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿತು:

ಆ ವಾಮನರು ಹಿಡುಗರಿ ಪ್ರಾಂತದ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಜೀವಿತ ವಿಧಾನವು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ

ಬೆತ್ತಾಳಕಥೆಗಳು?

ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದುವು. ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗಳ ಗೊಡವೆ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಸಾಗರಿಕತೆ ಎಂದರೇನೆಂದು ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಅವರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ನಾಯಕನೂ ಇದ್ದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಹುಲಿದೊರೆ. ಆ ನಾಯಕನ ಮಗನ ಹೆಸರು ಗೊಂಡವ್ವನೆಂದು. ಅವನೊಮ್ಮೆ ಸಾಗರಿಕತೆಯ ದೇಶವನ್ನು ಕುರಿತು ಯಾರೋ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಪುರಿ ಎಂಬ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಸಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಗೊಂಡವ್ವನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ವಿಜಯಪುರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಪಾಯವಾಗಿ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸೇರಿದನು. ಸಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಂತಹುದೇ ಬೇವಿತ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಅಭಿಲಾಷೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಂದೆಯ ಅನುಮತಿ ದೊರೆಯದೆಂದುಕೊಂಡು, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆಯೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದನು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗೊಂಡವ್ವನಿಗೆ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಸಾಗರಿಕತೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಗೊಳಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೇರಿಸಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಮಗನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋದದ್ದಿನಿಂದ ನಾಯಕ ಹುಲಿದೊರೆ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿಣ್ಣವಾಗಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಮಗುಟಿ ಹೋಯಿತೆಂಬ ಭೀಗಾದಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧಿಗ್ರಸ್ತನಾಗಿ ಮಂಚ ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಬೇವೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. "ಅಪ್ಪಾ, ಮಗನೇ. ನನ್ನ ಅನಂತರ ಇನ್ನು ನೀನೇ ವಾಮನರ ನಾಯಕನಾಗಿರಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಗನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಕೋಲಿಬಿದ್ದು ಪಕ್ಕನೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟನು ಹುಲಿದೊರೆ. ವಾಮನ ಜಾತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ

ನಾಯಕನ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಬದ್ಧಕಂಠಾ
ರಾಗಿ ಗೊಂಡವೃದ್ಧನನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೊಸ ನಾಯಕ
ನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಹೀಗೆ ಗೊಂಡವೃದ್ಧ ದೊರೆ ನಾಯಕನಾದ ಕೊಡಲ್ವೆ,
ಅರಣ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಡಿದು ಹಾಕಲು ಅವನು
ಮಾಡಿದನು. ವಾಮನನಿಗೆ ಈ ಅವನು ಉನ್ನಾದ
ಕರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆದರೂ ಏನೂ ಇದಿರಾದದೆ
ನಾಯಕನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಿರಕಾಪಹಿಸಿ ಅರಣ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ
ಕಡಿದು ಹಾಕಿದರು.

ಹಾಗೆ ಕಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಗಳನ್ನೂ
ಇತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ವಿಜಯಪುರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ
ದೂರಾಟ ಮಾಡಿದನು. ಹಾಗೆ ಬಂದ ಹಣದಿಂದ
ಅರಣ್ಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಧುನಿಕ ಮನೆಗಳನ್ನೂ, ದೀರಿ
ಮುಂತಾದ ಇತರ ನಾಗರಿಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ
ಮಾಡಿಸಲು ಕೊಡಲಿ, ಮೊದಲಿದ್ದ ವಾಮನರ ಕೆಲ
ಮನೆಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದನು. ಹಿಮಗಿರಿ ಅರಣ್ಯ
ಪ್ರಾಯವು ಹಿಮವುರಿಯಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿತು.

ಗೊಂಡವೃದ್ಧ ದೊರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ವಿಜಯಪುರ
ಹೋಗಿ ನಾಗರಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಣ
ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಮಾಡಿದನು.

ವಾಮನರು ಬೇಕು ಬೇಡದವರುಳ್ಳ ಅವನ
ಅವನುಯನ್ನು ವಾರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು.
ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆದೇನೂ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ
ತಾವೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳು ಈಗ
ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕುವ ಪ್ರತಿ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ
ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ವಾಮನನಿಗೆ ಇಷ್ಟಾದ ಅರಣ್ಯ
ಪದಾರ್ಥಗಳು ಹಣನೊಟ್ಟರೂ ಸಿಕ್ಕದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ
ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ವಾತ
ವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಉಪವಾಸವೆಂದರೇನೆಂಬುದೇ
ತಿಳಿಯದ ಹಾತಿಯವರಿಗೆ ಈಗ ಅವನು ಅನುಭವ
ಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು.

ಹೀಗಾದಾಗ ವಾಮನನೊಳಗೆ ಮಲ್ಲನಂಬ
ನೊಬ್ಬ ಗೊಂಡವೃದ್ಧನಿಗೆ ವ್ಯತಿರೇಕವಾಗಿ ವಾಮನ
ರನ್ನು ಕಿರಕಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಗೊಂ

ದೊಡ್ಡದಾಗುವುದನ್ನು ಮೋಡಿ ಗೊಂಡವ್ವರೊರೆ ತೆವೆರಿ. ಅಬ್ಬವಕರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅರಣ್ಯ ವಸ್ತು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು, ವಿಜಯಪುರಿಯ ರಾಜನ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ತರಿಸಿ ಹಿಮಪುರಿಯ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಮಾಡಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಅವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಜನರ ನುಗ್ಗಾಟ ಹೆಚ್ಚಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಅಪ್ಪಾರದೂ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಮಲ್ಲನು ಗೊಂಡವ್ವ ರೊರೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೆ ಎತ್ತಿದನು. ಅದರ ನಿವಾರಣೆ ಗಾಗಿ ಗೊಂಡವ್ವ ರೊರೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವಿವರಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಮಿತವಾಗಿರುವ ಅರಣ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತರಾ ಇಷ್ಟು ಪೈರಂತ ಹಂಚಿ ಕೊಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಹಾಗೆ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ವಸ್ತು ಯಾರಿಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸಾಕಾಗದೆ, ತಗಾದೆ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಯಿತು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲನಿಗೆ ಒಂದು ಅನುಮಾನ ವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಅರಣ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಧ್ವಂಸವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವಾಗ. ಅರಣ್ಯದ ವಸ್ತುಗಳೂ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದುವಷ್ಟೆ? ಹಾಗಿರುವಾಗ ಈಗ ದೊರೆಯುವ ಈ ಅಡವಿಯ ವಸ್ತುಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ? ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೋಧಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆ ವಸು ಗಳನ್ನು ವಿಜಯಪುರಿಯ ರಾಜನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾ ನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಅವು ವಿಜಯಪುರಿಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲವೆಂಬುದೂ, ವಿಜಯಪುರಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಮಂದರಗಿರಿಯ ಕಾಡುಗಳಿಂದ ತರಿಸುತ್ತಾನೆಂಬುದೂ ಮಲ್ಲನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಇದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಮಲ್ಲನು ಹಿಮಪುರಿಯ ವಾಮನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಂದರಗಿರಿಯ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ವಾಮನರೆಲ್ಲ ಮಲ್ಲ ದೊರೆಯನ್ನೇ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನೆಂದು ಭೇಳಿ ಕೊಂಡು ಮಂದರಗಿರಿಯ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸ ಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅದೇ ಸೊಗಸೆಯಿತು.

ತಾನು ನಾಗರಿಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಹಿಮಗಿರಿ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ ಹೀಗೂ ಅಲ್ಲದಂತೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿ. ತಾನು ವಿಶಾಂಗಿಯಾದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಗೊಂಡವ್ವ ರೊರೆ, ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವ ವಾಮನರನ್ನು ಮೋಡಿ, "ನಾನೂ ಮಲ್ಲ ದೊರೆಯ ಕೈ ಕೆಳಗಿನವ ಪಾಗಿ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗಿರುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ವಾಮನರು "ಬೇಡ ಬೇಡ ನೀನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗ ತಕ್ಕವನೇ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ಕಥೆ ಹೇಳಿ, "ಗೊಂಡವ್ವ ರೊರೆ ವಾಮನರಿಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ನಷ್ಟೆ? ವಾಮನರ ಕಾಡು ಜೀವನ ವಿಧಾನ ಅವನಿಗೆ ಒಡಿಸದಿದ್ದುದರಿಂದ ತಾನೇ ಅವನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ನೋಡಿದ? ವಾಮನರ

ಕಾಡು ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಾಗೆ ವಾಮನರ ಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ? ವಾಮನರಾದರೂ ಕಾಡು ಜೀವಿತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪಳಗಲು ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟರಲ್ಲ. ಅದೇಕೆ? ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಾಗರಿಕತೆ ಒಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹೆಚ್ಚಿನದೇ ತಾನೇ? ತಮ್ಮನ್ನು ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲೆಳಸಿದ ಗೊಂಡಪ್ಪ ದೊರೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದೆ. ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ ರಲ್ಲಾ? ಅದೇಕೆ? ಈ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ಶರೆಯೊಡೆದು ಹೋಳು ಹೋಳಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಆದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿಂದನು: "ಗೊಂಡಪ್ಪ ದೊರೆ ವಿಜಯಪುರಿಯ ನಾಗರಿಕತೆ ಉನ್ನತ ಸಂಸ್ಕಾರ ವೆಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ತಾನು ನಾಯಕನ ಮಗನೆಂಬ ಅಹಂಕಾರವೇ ಕಾರಣ ವಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವಾಗ ಒಂದೊಂದೇ ಪೆಟ್ಟು ತಗಲಿ ಗರ್ವಹೋಯಿತು. ಕಟ್ಟ ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಮಾಲ್ಟಿ ದೊರೆಯನ್ನೇ ನಾಯಕನೆಂದು ಒಪ್ಪಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಲು ನೆನಿಸಿದಾಗ, ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವಿರುವುದು

ದೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಾಮನರು ಅವನನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅದು ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆಯೆಂದು ವಾಮನರು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಗೊಂಡಪ್ಪ ದೊರಗೆ ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆಯೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಸಂಸ್ಕಾರಗೊಂಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಾಮನರಿಂದ ಎಂದೋ ಬಹಿಷ್ಕೃತನಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಿ ನಾಗರಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಯಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ವಾಮನರು ನಾಗರಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲು ಕಾರಣವಿದೆ. ಅವರ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳು, ಆಹಾರಗಳು, ನಂಬಿಕೆ ಗಳು ಮುಂತಾದುವು ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ಅನುಕೂಲ ವಾದಂಥವಲ್ಲ. ಅರಣ್ಯ ಜೀವನವು ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವವರೆಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ರವಣ್ಣು ಕೂಡ ಬದಲಾವಣೆ ಯಾಗುವುದನ್ನು ಅವರು ಸಹಿಸ ತಾರರು. ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡದೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಭಾವ ಪರಿವರ್ತನೆ ಕೂಡಾ ತನಗಾದರೂ ಹಿಡಿಸಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡದೆ ಗೊಂಡಪ್ಪ ದೊರೆ ವಾಮನರಿಗೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದನು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನವರ್ಥವಾದ ಕೂದಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಸಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಸೇರಿತು.

ಡೀತಣ ದಿವ್ಯ

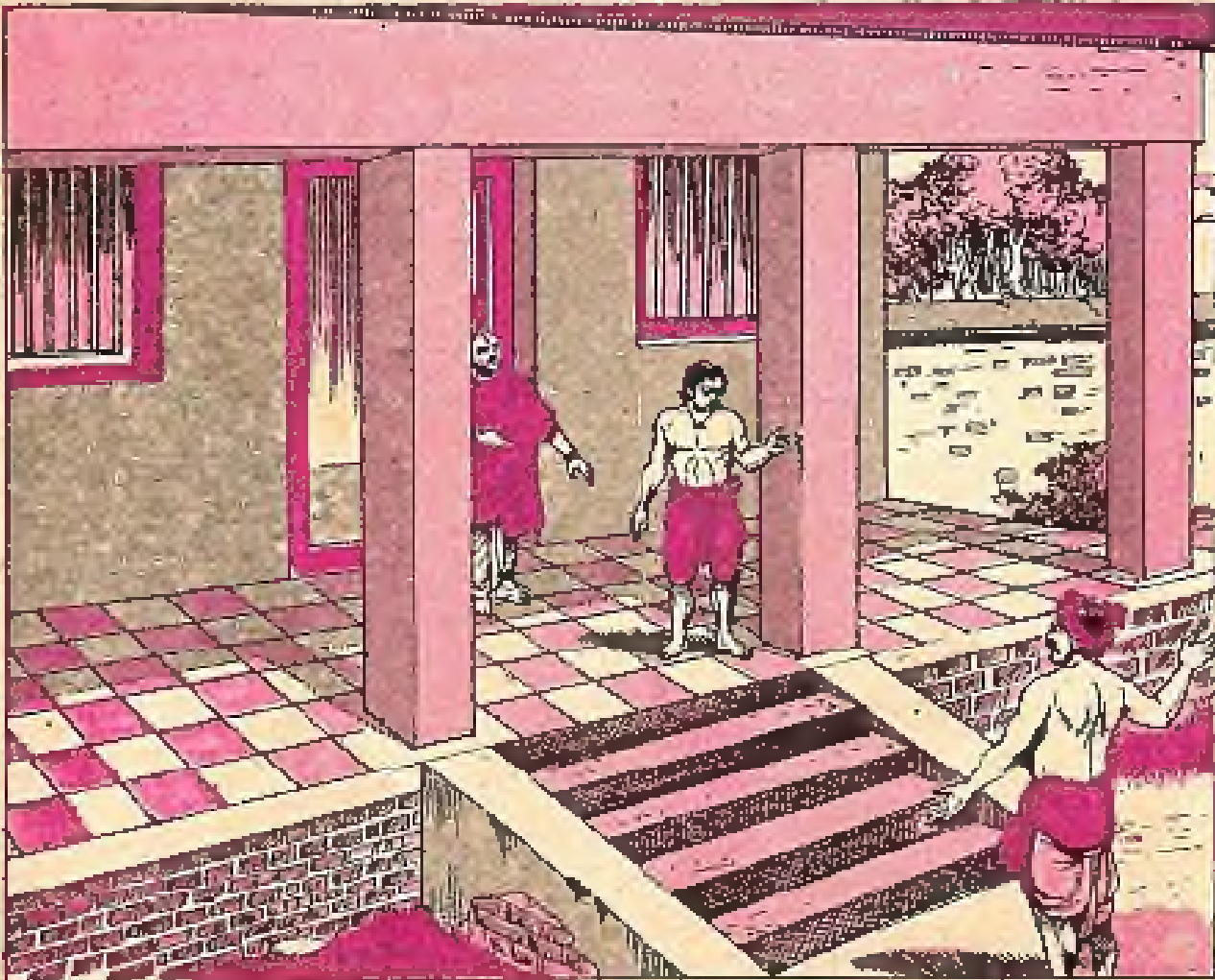
ಪಾಂಡುರಂಗಯ್ಯನವರು ಮಹಾರಾಜರಾದ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದ ಧನಿಕರು. ಅವರಿಗೆ ತಮಾಕು ಮಾರಾಟಕ್ಕಾಗಿ, "ಅವರು ಊರವರಿಗಿಲ್ಲಾ ಧಾರಿ ಡೀತಣದೊಳು ಹಾಕುತ್ತಾರಂತೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸನ್ನಾಹ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ" ಎಂದು ಯಾರೋ ಯಾರೊಂದಿಗೋ ಹೇಳಿದರು.

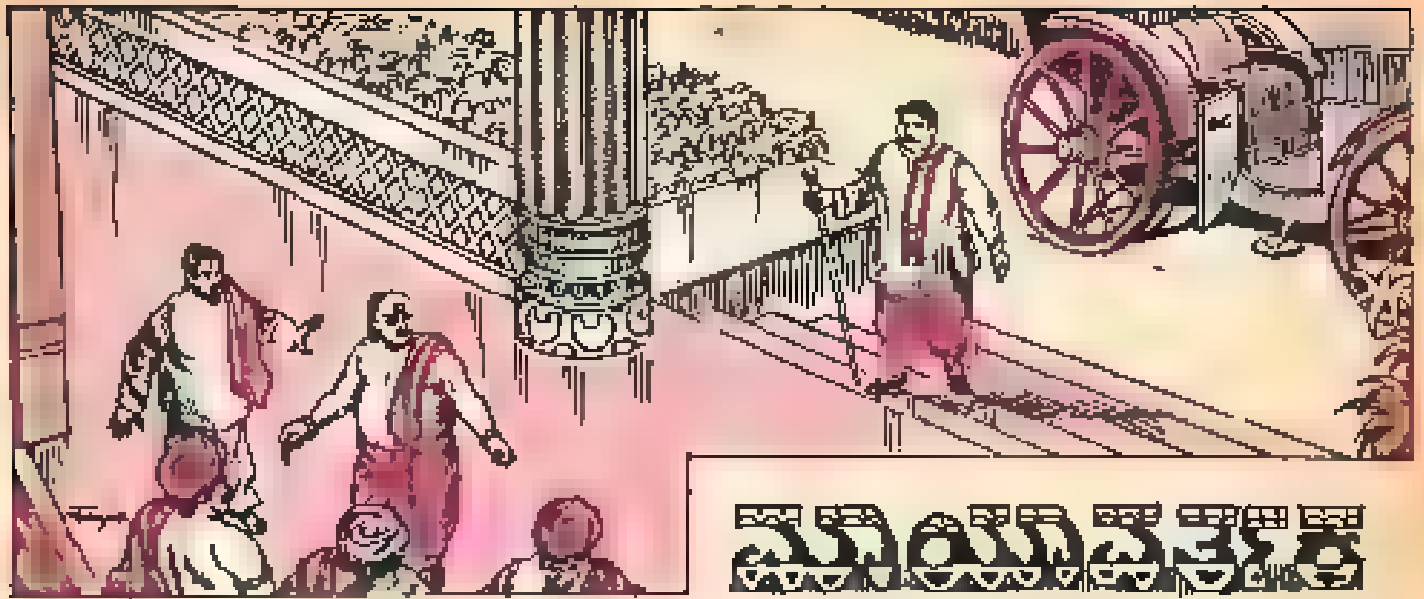
ಪಾಂಡುರಂಗಯ್ಯನ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಯಾರಿಗೂ ಆ ಮಾತು ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು.

ರಂಗಭೂಮಿ ಡೀತಣವೆಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ತಾನು ಕೇಳಿದ ಸುದ್ದಿ ನಿಜವೋ, ನಿಜವಾದರೆ ಯಾವಾಗ ಎನೊಬ್ಬ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು, ಅವರು ಪಾಂಡುರಂಗಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೌಕರನೊಂದಿಗೆ, "ವಿದವ್ವ, ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಊರವರಿಗೆ ಡೀತಣ ಮಾಡುತ್ತಾರಾ? ನಿಜವೇ? ಯಾವಾಗ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ನೌಕರನು, "ಹೌದು, ಡೀತಣ ಮಾಡುವುದು ನಿಜವೇ, ಆದರೆ ಈಗ ಅಲ್ಲ, ಪ್ರಳಯ ಬರುವದಿನ ಮಿಂಚಿಹಾ ಡೀತಣ ನಡೆಯುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಈಗದೇ ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಪಾಂಡುರಂಗಯ್ಯ, "ಡೀತಣದ ದಿನ ನಿಜವಯ ಮಾಡಲು ಈಗದೇ ಏನು ಅನಾರ ಬಂತೋ ನಿಜ?" ಎಂದು ನೌಕರನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿಕೊಂಡನು.

ಮುಖ್ಯವಾಕ್ಯ

ಮುಖ್ಯವಾಕ್ಯ

ಒಂದು ಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಚುತಾನಂತ ಎಂಬವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಿಡಾರದ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಸ್ವಂತ ಮನೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ, ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಗೆ ಯಾರು ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರುವರೋ, ಎಂದು ಕಾಯುವಿಕೆ ಯಲ್ಲೇ ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ವರ್ಷ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ನಿಮ್ಮ ಈ ಜಫಣ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾಗಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಂತ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಂಗೈಯಷ್ಟು ಜಾಗವನ್ನಾದರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲನ್ನಾದರೂ ಹಾಕೊಳ್ಳೋಣ” ಎಂದಳು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ.

ಕಡೆಗೆ ಎರಡು ಗ್ರಾಮಗಳಾಚೆಗಿನ ಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಕಡಮೆ ಬೆಲೆಗೇ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಕುಡುರಿತು. ಆ ಮನೆದು ಯಜಮಾನನು ವ್ಯಾಪಾರದ ನಿಮಿತ್ತ ದೇಶಾಂತಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಮೊದಲು, ಬೆಕ್ಕದಾದರೂ ಬೊಕ್ಕ ರಾಜಭವನದಂತಹ ಮನೆ ಯನ್ನು ಆಚುತಾನಂತರು ಕೊಟ್ಟ ಹಣಕ್ಕೆ ಮಾರಿ, ಬೀಗದಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಆಚುತಾನಂತರು ತಾನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಮನೆಗೆ

ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ನಡೆದುಸುಪ್ಪ ವಿವಾಹ ಮೊದಲ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಏನೋ ತಗಾದೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡವರೇ ಅಂತ. ಆಚುತಾನಂತರು ಏದನೇಯವರು!

ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕುಡುರೇ ಗಾಡಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಒಬ್ಬ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಕೆಳಗಿಳಿದು. ಜಗಳವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವರನ್ನು ನೋಡಿ, “ನನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಮಗೇನು ಕೆಲಸ?” ಎಂದನು ಕೋಪಮಿಶ್ರಿತ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಅವನು ನಾಲ್ಕನೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೆರುವ ಜಮೀನ್ದಾರನಂತೆ. ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊಸ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದ ನಂತೆ. ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಅವನು ಹೇಳುವುದು ನಿಜವೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು.

ಆಚುತಾನಂತಯ್ಯ ಉಳಿದವರೊಂದಿಗೆ, “ಯಾವನೋ ನಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾಮ ತೀಡಿದ. ನಡೆಯಿರಿ! ಮಾರಿದವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಕ್ಕಿಕೊಣ ಬನ್ನಿ” ಎಂದನು.

ಆದರೆ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಳ್ಳು ಪತ್ರೆಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದಾಯಿತು. ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯ ಶಿರಿಗಿ ತಿರಿಗಿ ಬೇಸತು. ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಅದೇ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯನ ಬಾವ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು. "ಎನು ಬಾವಯ್ಯ! ಹೊಸ ಮನೆಗೆ ಗೃಹಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಮುಹೂರ್ತ ಯಾವಾಗ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯ ಅತನೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಮೋಸ ಹೋದ ಬಗೆಗಳನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಬರುವ ನಗುವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ. "ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಹಣಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾದ ಖಾಲಿ ಜಾಗೆಯೇ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತೀವೆ. ಅಥವಾ ಬಾರಿ ಮನೆ ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತೋ ಅಂತ? ಏನುಗೂ ನಂಶಯ ಬರಲಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

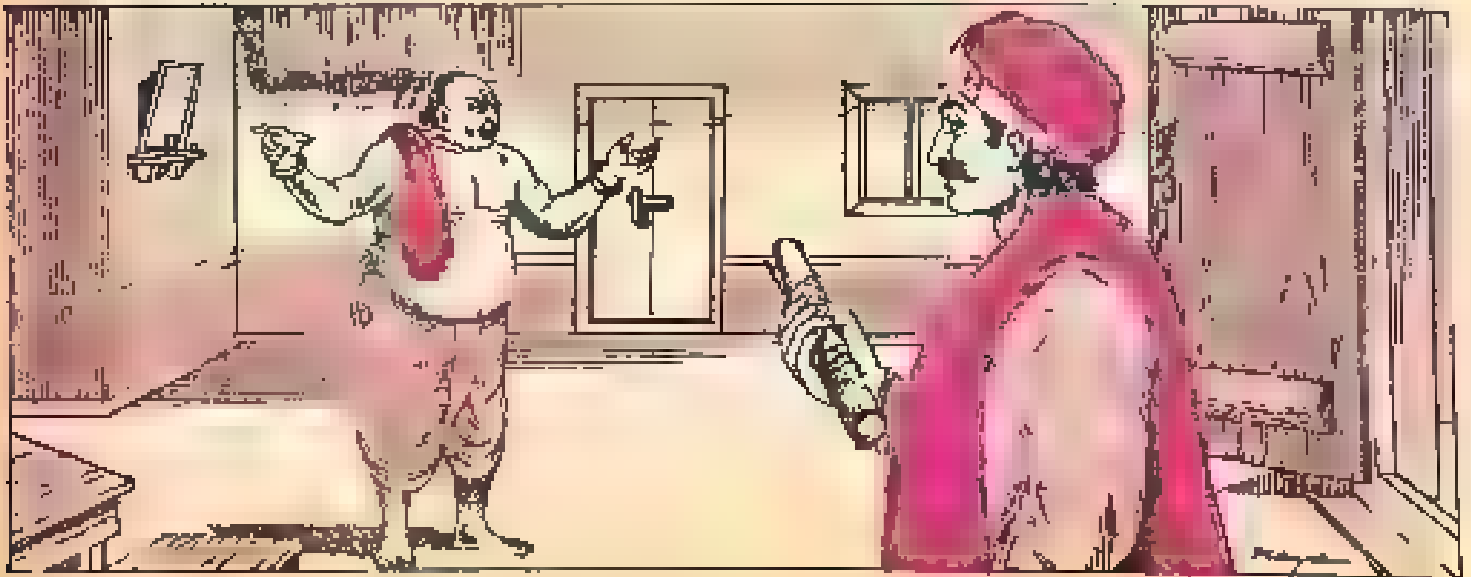
"ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಅಗ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾರಿದಾ ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಇನ್ನೂ ಬೃಹ ಹತ್ತಿರ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲು ಮಾಡೋದು ಅಂದನಂತೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರ ಒಂದೊಂದು ಕಾರಣ ಹೇಳಿದ. ಹಗಲ್ಪಳ್ಳ! ನನ್ನದು ದುರಾಶೆಯಾಯಿತು ನನ್ನಂಥವರು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ." ಎಂದರು ದುಃಖದಿಂದ ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯ.

ಮರುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಿದ ಮಹಾನುಭಾವನೇ ಬಂದದನ್ನು ನೋಡಿ. ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯನಿಗೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಕೋಪವೂ ಉಕ್ಕಿದುವು. ತುಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಬಯ್ಯರು.

ಅವರ ಬೈಗುಳವು ಮುಗುಳುನಗುತ್ತಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕೊಂಡ ಆ ಮನುಷ್ಯ. "ನಾನು ಮೋಸಗಾರನಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆನೇ? ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಹಣಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗುವ ಹಾಗವನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ!" ಎಂದನು.

ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಮಿಳಿಮಿಳಿ ನೋಡುವಾಗ ಅವನು ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂಡು, ಅದರಲ್ಲಿ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಗೃಹಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಅವರಂತೆಯೇ ಮೋಸ ಹೋದವರಾದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗಳೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅಚ್ಯುತಾನಂತಯ್ಯನಿಂದ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಲು ಅವರ ಬಾವ ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ಮೂಲಕ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಆಡಿಸಿದ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಆ ನಾಲ್ವರೂ ಜಮೀನ್ದಾರ ನಂಥವನೂ ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳೇ.

ಮದ್ದಿಲ್ಲದ ರೋಗ

ಮದ್ದಿಲ್ಲದ ರೋಗ

ಕಾಂಚೀಪುರದ ರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಮೃತ ಹಿಡಿದಳು. ಅಂತಹ ವೈದ್ಯ ಶಿವಾಮುನಿಗಳಿಂದಲೂ ಅವಳ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲಾಗದೆ ಅವಳ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ರಾಜನು ಪ್ರಸನ್ನನಾದನು.

ಈ ಕೂಗಲೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುನ್ನುಡುತ್ತಿರುವ ಏಳು ವೈದ್ಯರು ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದರು. ರಾಜನು ಯಾವ ನೋವು, ಅವಳಿಗೂ ಮನೋ ವ್ಯಾಧಿಯಿರಲೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಶಸ್ತ್ರವಿಲ್ಲದೆಯೂ ಕಂಡು ಹಿಡಿದನು. ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರು ಮಾಡಿದಂತೆ ನಡೆಸಿ ಗುಣಪಡಿಸುವ ಬದಲಿಗೆ ಒದ್ದಿರುವರು.

ಗುಣಗುಣ ಮೀರದ ಕೂಗಿ ಕೇಳಿ ರಾಮನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ, " ನನ್ನ ರಾಜನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಎನ್ನ ವಾಚನದಿಗಿಂತ ಜೋಯಿಸನೊಬ್ಬನು ಪರಿಚಯವಾದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದುದೇ ಮನೋ ವ್ಯಾಧಿಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದು " ಎಂದನು.

ಅದರಂತೆ ಒಬ್ಬ ರಾಮನು ರಾಜನು ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿ, " ಗುಣಗುಣ ಮಹಾರಾಜನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಂತಾನ ಮೊಗವಿದೆ, ಬೇಡಕ್ಕೆ ಮದ್ದುಮಾಡಿಸಬೇಕು " ಎಂದನು.

ರಾಜನ ಕಂಠೋಪದಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ನನಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುವರಾ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

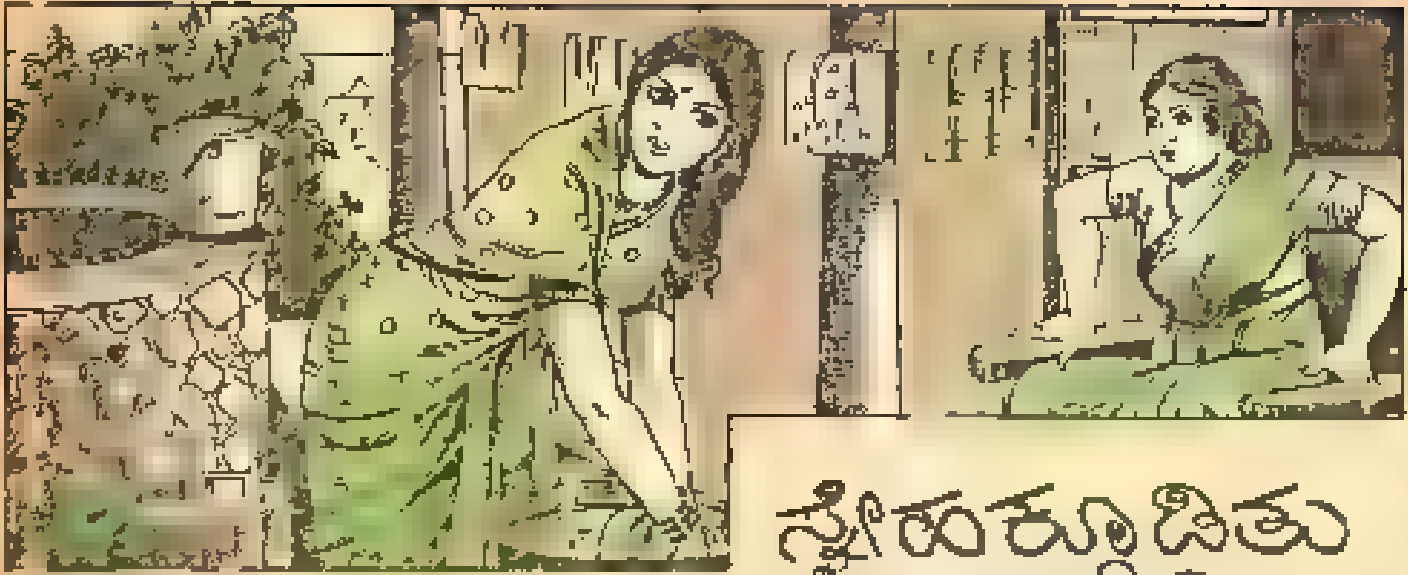
" ಹುಟ್ಟುವರು. ಆದರೆ ಅವರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೇ ಅವರ ಗಂಡ ಮದ್ದಿರೋಗಿ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ " ಎಂದ ರಾಮನು.

ರಾಜನು ಮನಗೂಡಿಸಿ, " ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

" ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂತಾನಮೋಗಿ ಘನನು ತ್ವರಿತ " ಎಂದ ರಾಮನು.

ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಕಾಯಿಲೆ ತ್ಯಜಿಸುವ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ೨ ಗುಣ ಎಷ್ಟಾಗಿ ಸಾಧನ. ಮೇಲಿನಂತೆಯೇ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಸ್ನೇಹಕೂಡಿತ್ತು ಹೀಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ

ಓಂದೂ ಕೂರಿಸಲ್ಲಿ ಮಣಟವನ್ನೊಪ್ಪುವಳು ಬೆಕ್ಕ
ವಾಯದಲ್ಲೇ ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಕೇಶವ
ನಂಬ ಮಗನನ್ನು ಕೊಂಡಾಟದಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದಳು.
ಪ್ರಾಯಬಂದ ಮಗನಿಗೆ, ಸುಂದರಿಯಾದ ಸುಶೀಲೆ
ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ತಾನೆ ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ
ಮಗನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರು ತುಂಬ
ಸ್ನೇಹವಾಗಿದ್ದರು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಸಿಮಾಂಸ
ಅಂಟು ಒಣಗಿದ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ
ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೀಟಲಾಟ
ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಬರಬರುತ್ತ ಕ್ರೂರಿ ಎರಿತು. ಇದಕ್ಕೆ
ಕಾರಣ ಕೇಶವನ ಮೇಲಿನ ಹಕ್ಕಿಗಾಗಿ ಅತ್ತೆಯೂ
ಸೊಸೆಯೂ ತಮಗೇ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಹೇಳಿಬಹುದು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೇಶವ
ನೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ದೂರು ಹೇಳು
ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಇಬ್ಬರ ದೂರುಗಳನ್ನೂ ಈ ಕಿವಿ
ಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಆ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ
ಅವರಿಬ್ಬರ ವೈರವು, ಹನಿಹನಿಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತ
ಬದುಕುಳಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೇಶವನೊಂದಿಗೆ ಕಾರಣವೆನ್ನಿಸಿದೆ.
ಅವನು ತಾಳಸ್ಸು ವಹಿಸಿದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತೆನ್ನುತ್ತಾ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಂತು ಅವರಿಬ್ಬರ ಜಗಳದ ಮಧ್ಯೆ
ಕೇಶವನು ತಲೆಬಾಗಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ನೋಡ
ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ
ಅವನೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಕೇಶವನು ತನ್ನ ಗೋಳನ್ನು ಕುರಿತು ಒಬ್ಬ
ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅವನು ಪೇಳಿದ
ಅಲೋಚನೆಯನ್ನು ಅದ್ದೂರಿಗೆ ತಂದನು. ಅದೇ
ನಡಗೆ, ಕೇಶವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ. "ನೀನು
ಬಹಳಕ್ಕೂ ದಿಂದ ನಿನ ಶೌರಿನವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು,
ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನಪ್ರದ್ಧೆಯಲ್ಲಾ? ನನಗೆ ಇಡು
ವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಮ್ಮುಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ. ಹೊರಡು,
ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ತೌರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಸುಶೀಲೆ ಅನೇಕ
ಬಾರಿ ಗಂಡನೊಡನೆ ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೇ ಕೇಶವನೇ
ಮುಂದೂಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ. ಈಗ ಅವನು
ತಾನಾಗಿ ಹೋಗೋಣವೆಂದುದರಿಂದ ಸುಶೀಲೆಗೆ
ಒಬ್ಬಳ ಅಸಹವಾಯಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ ಅವಳಿಗೆ ದಿನಾ

ಅತ್ತೆಯೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡುವುದರ ಹೊರತು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಕಳೆದ ದಿನಗಳೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ತನ್ನವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಸಾದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಅತ್ತೆಯ ಚುರಿಚುರಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಹಾಯಾಗಿದ್ದುಹುದನ್ನಿಸಿತು.

ಕೇಶವನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಅವಳ ತೊರುಮನೆ ಯಲ್ಲಿಳಿಸಿ, ಅತ್ತೆಮಾವಂದಿರು ಎಷ್ಟು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಹೇಳಿದರೂ, ಕೆಲಸವಿದೆ. ಹೋಗಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೂಡಲೇ ಓಂದಿರುಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಸೂರೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ವೆಂಕಟಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವಾಂಕುರದ ಬಿರುಗಾಳ ಬಿಡು ಹೋದ ಹಾಗೆನಿಸಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದೇ ದಿನಗಳು ಕುರುಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮನೆಯೊಳಗಿನೋ ಭಣ್ಣವಾಗಿ ಮೆನಸತೊಡಗಿತು. ಸೂಸೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಹಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೊಗಿಸುವ ಕೆಲಸ ವೆಂಕಟಮ್ಮನದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ವೆಂಕಟಮ್ಮನಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ತಾನು

ಸೂಸೆಯ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಮಾಡಿದಂತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಈಗ ತೋರಿತು. ಅಭಾಸ ತಪ್ಪಿಮರುವಿದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅವಳ ಮೈಕೈಗಳಲ್ಲಿ ನೊವು ಹತ್ತಿತು.

ಇದೆಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಿತ್ರವೇನಂದರೆ, 'ತಾನು ಸೂಸೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪು ಹಾಕಿದರೋ' ಎಂತಕ್ಕೆ ಪುಳಕಾದಿದನೋ ವೆಂಕಟಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವಿರಲೂ ಮೆನದಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗತ್ತೂ ಅವಳು ಸೂಸೆಯ ದಾರಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು.

ಕುಮ್ಮುಳುವ ಕೇಶವನನ್ನು ಮೊದಿ ಒಂದು ದಿನ ವೆಂಕಟಮ್ಮ, "ಎನೋ ಕೇಶವಾ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಕಲೆಹೊಡೆದು ಒರಬಾರದೇನೋ" ಎಂದು ದಿನ ಇರುತ್ತಾಳೆ ಅಲ್ಲಿ" ಅವಳ ಮನದಿ ಅಮಳಬೆಳಗಿದ್ದೆ ಬೆನ್ನೆ" ಅದೇಗಾದ್ದು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಡೆ" ಎಂದು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವೂ ಧ್ವನಿಸಿತು ಹಾಗೆ. ಅದರ ಕೆಳಗಿನಾ ಶಾಯಿಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅತ್ತೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಕುಮ್ಮುವಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಸುಶೀಲೆಗೆ ತೌರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು ಇಷ್ಟು. ಆದರೆ ತೌರುಮನೆಯವರಿಗೆ ಒರುಬರುತ್ತ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ತ್ಯಾಜ್ಯವನ್ನು ಅವಳು ಗಮನಿಸಿದಳು. ಮೊದಲು ಅತ್ಯಾಧರದಿಂದ ನೋಡಿದ ತಾಯಿ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವಳನ್ನು ಮರೆತ ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವಳು. ಸುಶೀಲೆಯ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅವಳ ಮೇಲೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಭಾವ ತೋರುತ್ತೊಡಗಿತು.

ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ನೋಯಿಸುವ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಅಗ್ಲಾನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮಾತು ಮಾತಿಗೂ ತಪ್ಪು ಓಡಿದು ಕೆಟ್ಟುಕೆಟ್ಟ ಮಾತಿನಿಂದ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲರ ಜೀವನವನ್ನೂ ಅಕ್ಕಿಗಿಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಂದಿ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ರಾಕ್ಷಸ ಬುದ್ಧಿ ಇದೆಯೆಂದು ಸುಶೀಲೆಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಜೋರು ಮಾಡುವಾಗ ಅಗ್ಲಾನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ತಾನು ಕೂಡಾ ಅವಳನ್ನೇ ದುಡಿಸುತ್ತಾನೆ ! ತನ್ನ ಅಕ್ಕಿಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ, ಹೆಣ್ಣು ತಾನು ಹೊಕ್ಕ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹೀನವಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಳು. ಆ

ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಎಷ್ಟೋ ವಾಸಿ, ದೇವರಂಥವರು ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ! ಯಾವಾಗ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋದೇನೋ ಅನಿಸಿತು ಸುಶೀಲೆಗೆ.

ತಾನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದ ನಡೆದ ಸಂಭವಗಳನ್ನು ನೆನೆದುಕೊಂಡಳು. ಅತ್ತೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿದ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಆದರಣೆಯೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ತಾನು ಅತ್ತೆಯೊಂದಿಗೆ ಏಕೆ ಜಗಳಾಡಿದ ನೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾ ತಪ್ಪು ಅವಳೇನು ಮಾಡಿದರೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಜೊತೆಜೊತೆ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತು ಅನಿಸಿತು. ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಅತ್ತೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಬೀಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಹಳಗೆ ಸುಶೀಲೆ ಗಂಡನೇ ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾದಾದೆ. ತಾನು ಗಿರಿಯೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಸೊಸೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವೆಂಕಟಮ್ಮ ಅವಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು. "ಇದೇನೇ ಇಷ್ಟು ಸೊರಗಿ ಹೋದೆಯಲ್ಲೇ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೆನ್ನು ತಡವಿದಳು. ಆಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸೂಸ ತೌರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹೃದಯವು ಬಂದವಳಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದಳು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರು ತಾಯಿ ಮಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ನೇಹ ಬಂಧನದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಈಕೆಮನಿಗೂ ಎಲ್ಲವೂ ಮಧುರವೆನಿಸಿತು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ

ಗಾಧಿ ಎಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಸತ್ಯವತಿ ಎಂಬವಳು ಮಗ
ಳಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ಮಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಗಂಡು
ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯವತಿಯನ್ನು ಋಷೀಕನಂಬ
ತಪಸ್ವಿ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಸತ್ಯವತಿ ಋಷೀಕ
ನೊಂದಿಗೆ ತನಗೂ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೂ ಗಂಡು ಮಗನು
ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ವಿನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು
ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

“ನೀನು ಅತ್ತೀ ಮರಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು
ನಮಸ್ಕರಿಸು. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಅಶ್ವತ್ಥವೃಕ್ಷವನ್ನು
ಸುತ್ತಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಲಿ. ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರುತ್ತದೆ”
ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಋಷೀಕನು ಸತ್ಯವತಿಗೂ ಅವಳ
ತಾಯಿಯೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಹವ್ಯಗಳನ್ನೂ ತಯಾರಿಸಿ
ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟನು.

ಆದರೆ ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹವ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು
ಹಿಂದುದಿಟ್ಟಳು. ಅದಾದರಿಂದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಸ್ವಭಾವ
ದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಗಾಧಿಯ ಮಗನು
ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು
ಪುರಾಣ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ರಾಜನ ಮಗ
ನಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಂತೆ ಬೆಳೆದು

ಕೃಶಾರ್ಥನೆಂಬವನ ಹತ್ತಿರ ಅಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು,
ಗಾಧಿಯ ಅನಂತರ ತಾನೇ ಪಟ್ಟಾಭಿಷಿಕ್ತನಾಗಿ
ರಾಜನೂ ಆದನು.

ಒಮ್ಮೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆ
ಹೋಗಿ ಬಳಲಿ ವಸಿಷ್ಠನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದನು
ವಸಿಷ್ಠನು ತನ್ನ ಹೋಮಧೇನುವಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ
ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೂ ಅವನ ಪರಿವಾರದವರಿಗೂ ಅಕ್ಕ
ತ್ತಮವಾದ ಔತಣ ಹಾಕಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ವಸಿಷ್ಠನೊಂದಿಗೆ,
“ಲಕ್ಷ ಗೋವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನಿಮ್ಮ
ಹೋಮಧೇನುವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದನು.
ವಸಿಷ್ಠನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಆ ಧೇನು
ವನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಾಗ ವಸಿಷ್ಠನ
ತಪಶ್ಚಕ್ತಿಯಿಂದ, ಆ ಧೇನುವಿನ ಹೂಂಕಾರದಲ್ಲಿ
ಅಸುಖ್ಯಾಕವಾಗಿ ಸೈನಿಕರು ಹುಟ್ಟಿ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನನ್ನು
ಸೋಲಿಸಿ ಓಡಿಸಿದರು.

ವಸಿಷ್ಠನ ಅಪ್ಪಾ ಶಕ್ತಿಗೆ ತಪಸ್ಸೇ ಕಾರಣವೆಂದು
ಅರಿತು, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ವಸಿಷ್ಠನ ಮೇಲೆ ಹಗೆ

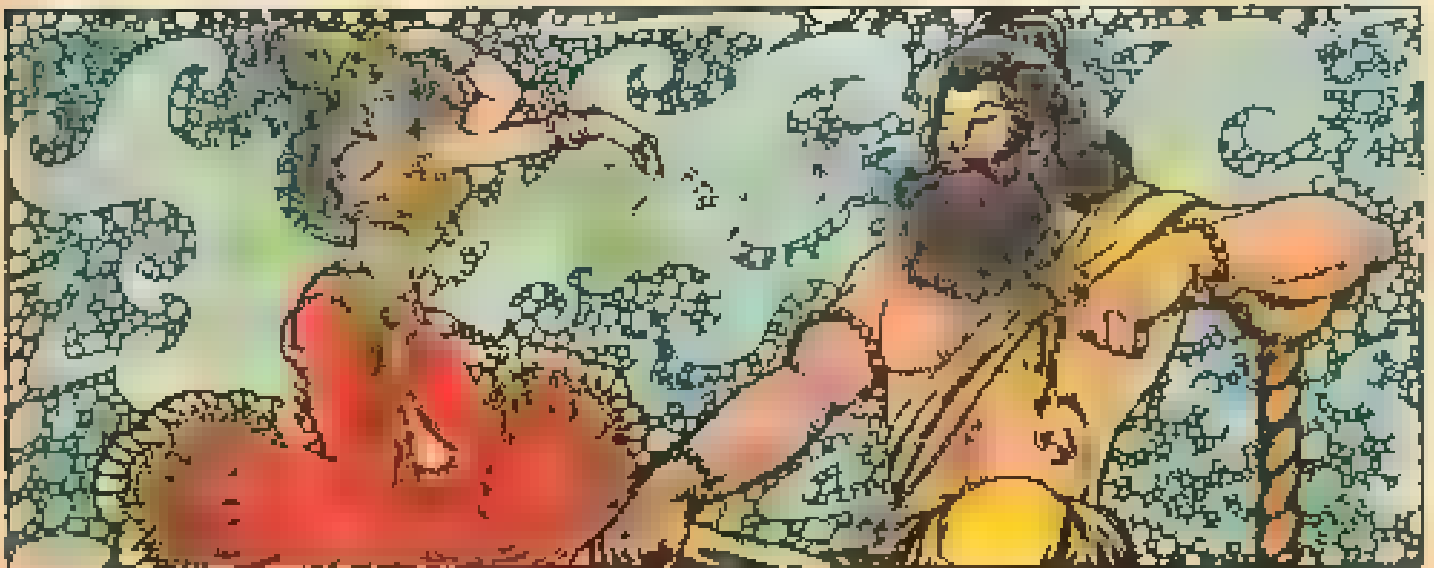
ಕೊಟ್ಟು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ತಪ್ಪಸ್ವಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನ ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಾ ಶ್ರಮ ಮೆಂದು ಹೆಸರು.

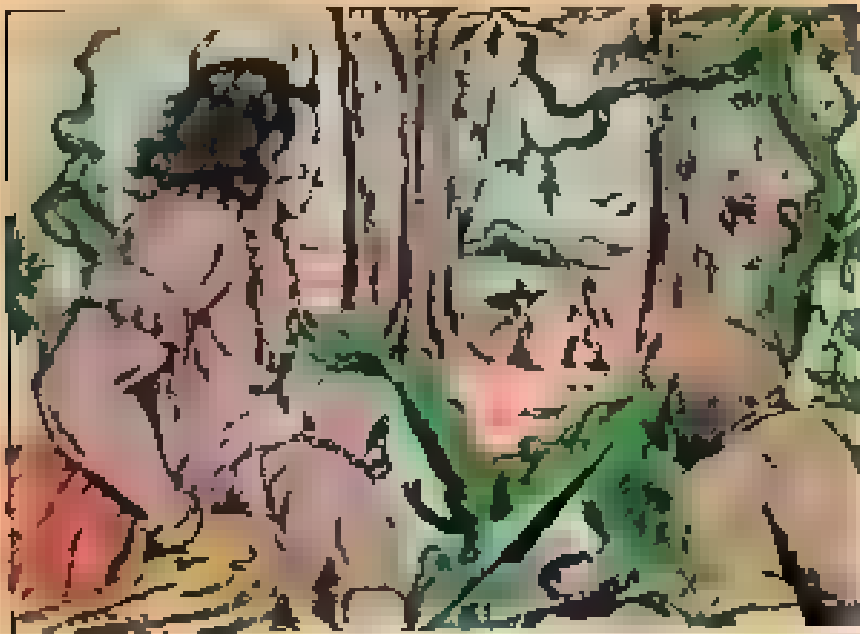
ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಭಂಗ ಪಡಿಸಲು ದೇವೇಂದ್ರನು ಮೇನಕೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮೇನಕೆಯನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ ವರಿಸಿ, ಕುಂತಲೆಗೆ ತಂದೆಯಾದನು. ಈ ಅವನ ಮೋಹ ವಿಳಿದು ಮೇನಕೆಯನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮೋದನು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೇ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಕೋಪವನ್ನು ಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುಷ್ಕನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗಿರುವ ಹಗೆ ತನೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವೂ ಅವನಿಂದಾಯಿತು. ಸತ್ಯವ್ರತನೆಂದೂ ಕ್ರಿಕಂಕುಮೆಂದೂ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಸೂರ್ಯವಂಶದ ರಾಜನಿಗೆ ದೇಹ ದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಯಜ್ಞಮುಷ್ಣಿ ತನ್ನಿಂದ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಮುಷ್ಕನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹುದಲ್ಲವೆಂದನು ಮುಷ್ಕ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೊಂದ ಕ್ರಿಕಂಕು ಮುಷ್ಕನನ್ನೂ ಅವನ ಕಿ.ಮಾರರನ್ನೂ ಎಂದಿಸಿದನು. ಅವರು ಬುಂಡಾಲನಾಗುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದರು.

ಕ್ರಿಕಂಕು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ದೇಹ ದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಡಲು ಕೇಳಿದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ತನ್ನ ತಪಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಒಂದು ದೂಗವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅದರ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಕ್ರಿಕಂಕು ಸ್ವರ್ಗ ತಲಪುವುದರೊಳಗೆ, ಇಂದ್ರನು ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರಲು ಬಿಡದೆ ಭೂಮಿಗೇ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವ ಕ್ರಿಕಂಕು ಎವಿಗಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಒಂದು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಕಂಕು ನೆರಸಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದು ಕ್ರಿಕಂಕು ಸ್ವರ್ಗನೆಂದೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ತಪಸ್ಸನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮತ್ತೆ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯಾಗಲಿವೆಕೆಂಬ ಧೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಗೆ ಕುಳಿತನು. ಇಂದ್ರನು ಈಸಾರಿ ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಡಿಸಲು ರಂಭೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಹಿಂದೆ ಮೇನಕೆಯಿಂದ ತಪೋಭಂಗ ಹೊಂದಿ ಒಂದಿ ತಂದುಕೊಂಡ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ರಂಭೆಗೆ ವಶನಾಗದೆ ಅವಳನ್ನು ಕಲ್ಲಾಗುವಂತೆ ಕೊಂದಿಬಿಟ್ಟನು. ಕೋಪ ವಶದಿಂದ ಹೀಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಅನೇಕಬಾರಿ ಕೆಡಿಸಿ ಕೊಂಡರೂ ಸಾಧನೆ ಬಿಡದೆ ರಾಜರ್ಷಿ, ಮಹರ್ಷಿ, ಹಂತಗಲನ್ನು ದಾಟಿ, ಮುಷ್ಕನಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ.

ಕುಡುಕು ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡುಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು
ಎರಡು ಗಂಟುಗಳ ನಡುವೆ ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟು ನೋಡಿ,
ದಾನವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾದರೂ ಈ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು
ಕಾಣುವುದು, ಕಡು ಮೃತ್ಯುಕೇವಲವೇ ಎದ್ದ
ಯನ್ನು ಕೆಲವರು ಬರವಣಿಗೆಯಿಂದ ತಿಳಿದು
ಕೊಂಡು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ನಂಬಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಕಡು ಗುಡ್ಡವಿನ
ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಯನ್ನು ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ,
ದಾನವರು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದು ಅದರ ಮೇಲೆ ದಿಬ್ಬ
ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಕುಡುಕು ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಯನ್ನು

ಕನ್ನ ಕುಡುಕನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡು
ದೇವರನ್ನು ಕನ್ನ ಕೂಡಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು.
ಕುಡುಕು ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಯನ್ನು ಕೊಡು ಕನ್ನ ಕೂಡಿಯನ್ನು
ಕೊಂಡು (ಕುಡುಕು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡು
ದೇವರನ್ನು)

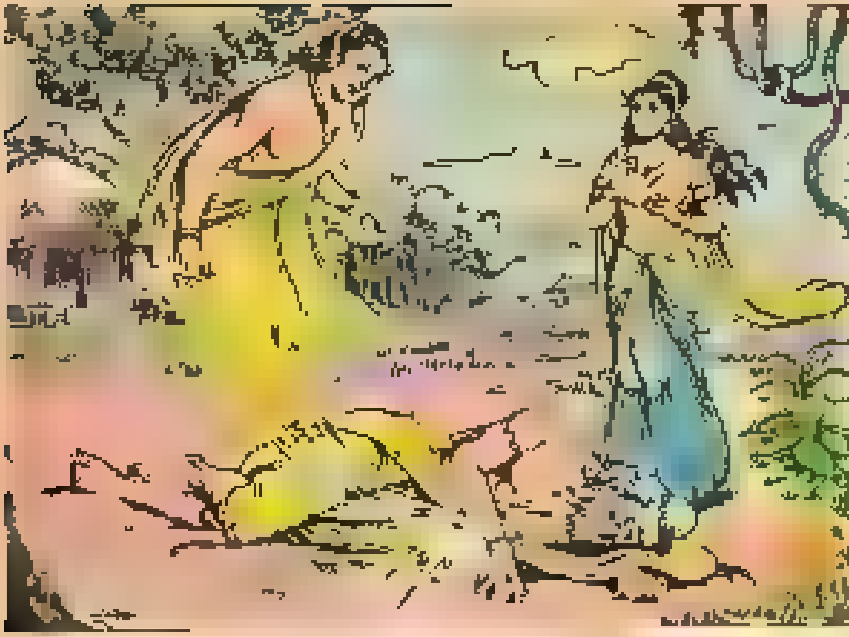
ದಾನವರು ಇನ್ನೊಂದು ಕುಸ್ಥಾಯ ಮಾಡಿದರು,
ಈವಾರಿ ಅವರು ಕುತನು ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿಮಾಡಿ.
ಈ ಬಂದಿಯನ್ನು ಮದ್ದದಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ತರುವಾಯ ಅವರು ಆ ಮದ್ದವನ್ನು ತಮ್ಮ
ಗುರುವಾದ ಶಂಕರನುಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು
ಕೊಟ್ಟು, ಕಡಮೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಂತೆ ಮಾಡಿ
ಬಿಟ್ಟರು. ತಂತ್ರನು ಆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯದೆ
ಅದನ್ನು ಕುಡಿದನು.

ದಾನವರು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ,
ದೇವರಾಜನು ಒಡುಪ್ಪಾ ಬಂದು, ದಾನವರು
ಮಾಡಿದ ಮೋಸವನ್ನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ
ದಳು. ಈಗ ತಾನು ಸಾಯದೆ ಕುತನು ಹೊರಗೆ
ಬಿಡುವೆನೆಂದು ಜ್ಞಾನಪ್ರಾಪ್ತರೂ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ
ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದುವರಿಂದ ಕುತ್ರನು ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳ
ಗಿರುವ ಕಡಲನ್ನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಬದುಕಿಸಿ,
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಮೃತವಾಯಿನೋ ಮಂತ್ರ,
ಎನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದನು. ಕುತ್ರನು ಕುತ್ರನ
ಹೊಟ್ಟೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಸುರಜ ರೂಪ
ಪಡೆದನು. ಕುತ್ರಾಬಾಯಿಯನು ಸತ್ತನು.

ಅದೇ ಈಗ ಮೃತವಾಯಿನೋ ಎದೆ, ಕುತ್ರ
ಕುತ್ರನು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಕುತ್ರಾಬಾಯಿಯನು
ಬದುಕಿದನು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಕುತ್ರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ
ಕಾಯುವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡವನಾದನು.

ಇನ್ನು ಕುತ್ರನು ದೇವತೆಗಳ ಕಡೆ ಹೊರಟು
ವಿಂತನು. ಅವನನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ
ದೇವತೆಯವರಿ ಅವನನ್ನೇ ಮರುಮೆಚ್ಚುಗಲು
ಬಯಸಿದರು. ಆದರೆ ಗುರುನಿಜ ಮಗಳನ್ನು
ತೆರಗಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಕುತ್ರನು ಅವ
ಳನ್ನು ಮರುಮೆಚ್ಚುಗಲಿಲ್ಲ.

(Handwritten signature)

ಅಭಿಮನ್ಯು

ಶ್ರೀ ಮಹಾಭಾರತ

ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅಮರನಾದ ಭಾರತದ ಎರಡು ಬಾಲ ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ಕಂದೆ ಅರ್ಜುನನೇ. ಕಾಯಿ ಸುಭದ್ರೆ, ಪಾಂಡವರು ಶಕುನಿಯೊಂದಿಗೆ ಜೂಜಾಡಿ ಸೋತು ವನವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಅರಣ್ಯವಾಸ ಮಾಡಿದವಳು- ದ್ರೌಪದಿಯೊಬ್ಬಳೇ. ಪಾಂಡವರ ಕಾಯಿ ಕುಂತೀದೇವಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದಳು.

ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರು ತಮ್ಮ ತಂಗಿಯೂ ಅರ್ಜುನನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಆದ ಸುಭದ್ರೆಯನ್ನೂ ಅವಳ ಮಗ ಅಭಿಮನ್ಯುವನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ದ್ವಾರಕೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಬಲರಾಮನಿಗೆ ಶಶಿಶೇಖ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಆದಳು ಅಭಿಮನ್ಯುವನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದಳು. ಅಭಿಮನ್ಯುವೂ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಬಲರಾಮನು ಶಶಿಶೇಖೆಯನ್ನು ದುರ್ಮೋಢನನ ಮಗನಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದನು.

ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶದಂತೆ ಬಲರಾಮನು ಮದುವೆಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದನು. ಮದುವೆಗಳು

ಹಸಿ ಮನೆಯ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ, ಫಟೋತ್ಕಚನಂಬ ಭೀಮನ ರಾಕ್ಷಸ ಪಕ್ಷಿ ಹಿಡಿದಿಯು ಛತ್ರನು ಶಶಿಶೇಖೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ವಿವಾಹವನ್ನು ಜರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಪಾಂಡವರು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ವನವಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಮತ್ಸ್ಯದೇಶದ ವಿರಾಟ ನಗರದಲ್ಲಿ ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರ್ಷ ಅಜ್ಞಾತವಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಸುಭದ್ರೆ, ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನೊಂದಿಗೆ ವಿರಾಟ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಾಂಡವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡಳು.

ವಿರಾಟ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾಂಡವರ ರಹಸ್ಯ ಆಗ ತಾನೇ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು, ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೃಹನ್ನಳೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕೌರವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಉತ್ತರನನ್ನು ಸಾರಥಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೌರವ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೋಲಿಸುವನು ಅರ್ಜುನನೆಂದೂ ತಿಳಿದಾಗ, ಅವನೊಡನೆ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಲು ವಿರಾಟನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು.

ತನ್ನ ಮಗಳು. ಉತ್ತರೆಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವಿರಾಟನು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.
ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಜುನನು ತಾನು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿದ
ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯಳಾಗಿದ್ದ ಉತ್ತರೆಯನ್ನು ಅಭಿಮನ್ಯುವಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದನು. ಅದರಂತೆ
ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಾಭಿಮನ್ಯುಗಳ
ವಿವಾಹವು ವಿರಾಟ ನಗರದಲ್ಲಿ ಫಣ ವೈಭವ
ವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು.

ಆ ಮೇರೆ ಬಹು ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಕ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ
ಸಂಧಾನವು ಮುಗಿದು ಕೌರವ ಪಾಂಡವರೊಳಗೆ
ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧವು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು.
ಮಹಾ ದಾರುಣವಾದ ಯುದ್ಧವದು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅಭಿಮನ್ಯು ಅಸಮಾನವಾದ ಪೌರ್ಯ ಪರಾಕ್ರಮ
ಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಎಳೆಯ ವೀರ
ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ಮುಂದೆ ಎಂತಂತಹ ವೀರರೂ
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತೂ ನಿಂತು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲಾರದೆ
ಹೋದರು.

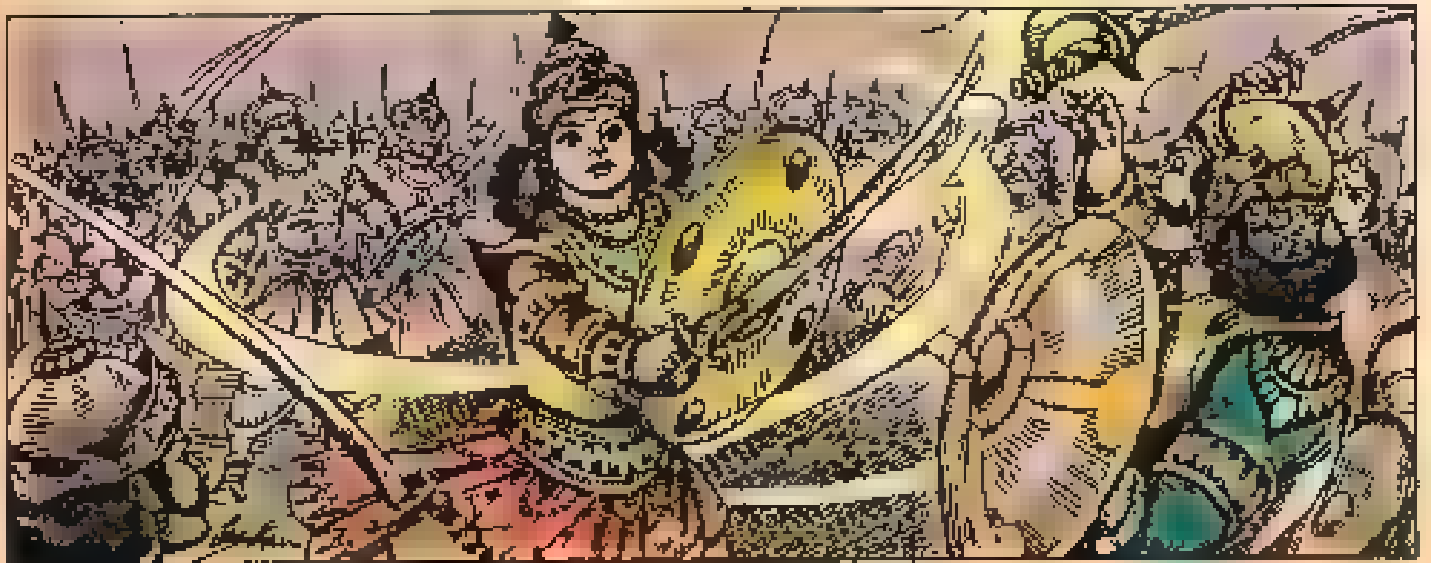
ಒಂದು ದಿನ ದ್ರೋಣನು ಕೌರವ ಸೇನೆಯನ್ನು
ಪದ್ಮವ್ಯಾಹದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು ಪದ್ಮವ್ಯಾಹವನ್ನು
ಭೇದಿಸುವ ಕ್ರಮವು ಅರ್ಜುನನಿಗೂ ಅಭಿಮನ್ಯು
ನಿಗೂ ಮಾತ್ರವೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಗ
ಅರ್ಜುನನು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸಪ್ತಕ

ರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿದ್ದನು.
ಕೌರವರ ಪದ್ಮವ್ಯಾಹವನ್ನು ಭೇದಿಸುವ ಬಾಧ್ಯತೆ
ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು.

ಅಭಿಮನ್ಯುವಿಗೆ ಪದ್ಮವ್ಯಾಹದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ
ರಿಕ್ಕಪ್ಪೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವ
ಮಾರ್ಗ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

"ನಾವು ಅವನ ಒಂದೆಯೇ ಇದ್ದು ಪದ್ಮವ್ಯಾಹ
ದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೇವೆ ಶತ್ರುಗಳ ಮಧ್ಯೆ
ಅಭಿಮನ್ಯು ಒಬ್ಬನೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಜಡಲಾದವು,"
ಎಂದು ಭೀಮ ಮೊದಲಾದವರು ಧರ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ
ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರು.

ಆದರೆ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ಹಿಂದೆಯೇ
ಪದ್ಮವ್ಯಾಹದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿದ್ದ ಭೀಮಾದಿಗಳಿಗೆ
ಸೈಂಧವನು ತಡೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಅಡ್ಡಗಿಳಿದನು.
ಹೀಗಾಗಿ ಅಭಿಮನ್ಯು ಕೌರವ ಸೇನೆಯೊಳಗೆ
ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನು. ದ್ರೋಣ, ಕೃಪ,
ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ, ಕೃತವರ್ಮ, ಕರ್ಣ ದುರ್ಯೋಧನ
ರಂತಹ ಮಹಾ ವೀರರೊಂದಿಗೆ ಅಭಿಮನ್ಯು
ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿಯೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು.
ಅವನು ಧೈರ್ಯ ಗೆಡದೆ, ಆ ವೀರಾಧಿವೀರರಿಗೆಲ್ಲ
ಸಾಕು ಸಾಕೆನಿಸುವಂತೆ, ಕೊನೆಯ ಉಸಿರೂಪವರೆಗೂ
ಹೋರಾಡಿ, ವೀರ ಮರಣ ಹೊಂದಿದನು.

ನಿರಪರಾಧಿ

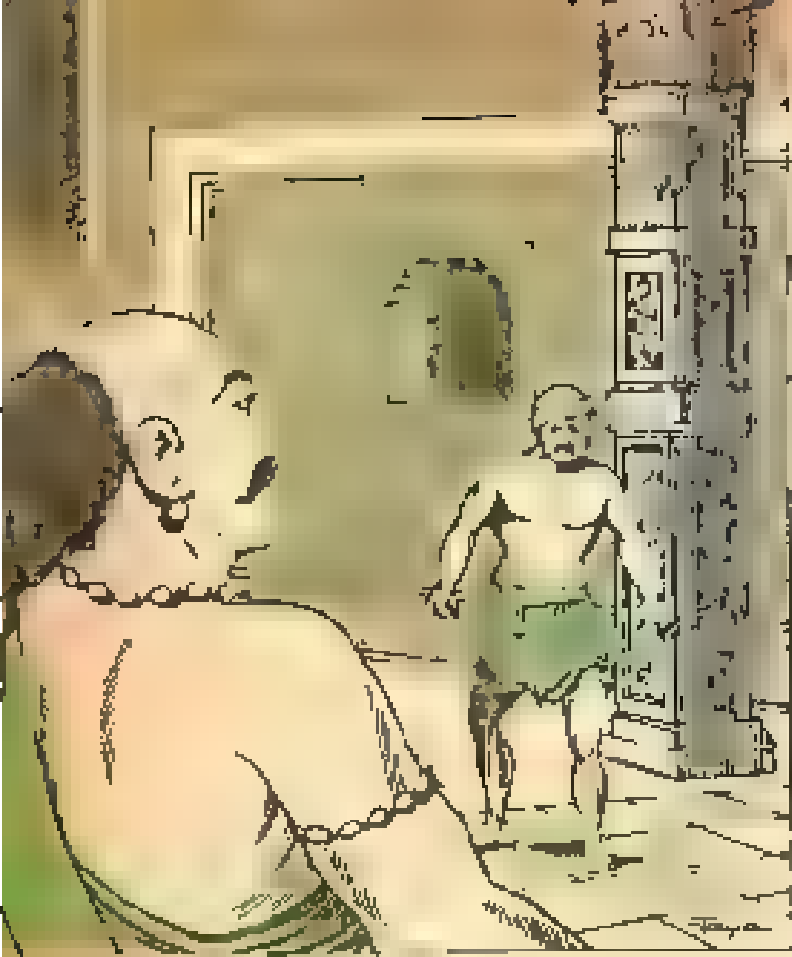
ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವೆಂದುಕೊಂಡು ಪಾಲಿಸುವವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತಾಗದಂತೆ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರ ಕೇರಿ ಇದ್ದಿತು. ಆ ಹರಿಜನರ ಹಿರಿಯನೊಬ್ಬರ ಕಾಳೂ ಎಂಬವನು ತುಂಬ ಸಾಧು ಗುಣದವನು. ಯಾರ ತಂಟೆಗೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲಾ ಸನಾತನ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ದಾಸರಾಗಿರುವವರು ಹರಿಜನರ ನೆರಳು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೂ ನಡೆಸುವವರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯನಾಗಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನಾಗಿರುವವನು ರಾಂಭಟ್ಟ. ಇವನು ಅಷ್ಟು ಶ್ರೋತ್ರೀಯನಾದ ಕರ್ಮತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ಈ ರಾಂಭಟ್ಟನಿಗೆ ಯದು ಎಂಬೊಬ್ಬ ದಾವಯ್ಯನಿದ್ದ. ಹೆಂಡತಿಯ ತಮ್ಮ ಅವನು ದುಷ್ಟ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಪೂರ್ತಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋದವನು. ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ದುರ್ವ್ಯಸನಗಳಿಗೂ ಅವನು ದಾಸನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ನಗರದಲ್ಲಿರುತ್ತ, ಆಗಾಗ ರಾಂಭಟ್ಟನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು

ಕೆಲವು ದಿನ ಅತಿಥಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯದು ಹರಿಜನರ ಕೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಹುಳಿಹೆಂಡ ಕುಡಿಯುವನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಳೂನ ಹತ್ತಿರ ಕೈಗಡ ಮಾಡುವನು. ಈ ಸುಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಳೂ ಹಿಂದಿರಾಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ, ಕೀಳು ಜಾತಿಯ ಅಸ್ಕೃತ್ಯನೊಬ್ಬ ಸದ್ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಕೈ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟು ವಸ್ತ್ರ ಕೇಳಿ ಅವಮಾನಪಡಿಸುವುದುಂಟೆ, ಎಂದು ಕೋಪಗೊಂಡು, ಆ ಕಾಳೂನ ಗರ್ವ ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದು ತನ್ನೂಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು ದುಷ್ಟ ಯದು.

ಅವನು ಕಾಳೂನನ್ನು ನೋಡಿ, "ವಿನಯ್ಯಾ, ನಿನಗೆ ನಾನು ಹಣ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದಿದ್ದಾಳೆ ನನಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ತುರ್ತು ಕೆಲಸವಿರುವುದರಿಂದ ಇತ್ತ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಣವೂ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ದಿನಾಳ ಹುಟ್ಟಿಯ ಹಿಂದೆ ನಿಲ್ಲು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಬೇವರಾಣೆ, ಬರುತ್ತೀತಾ ನೀ?"

ಎಂದನು. “ಬರತ್ತೇನೆ ದೇವೋ,” ಎಂದ ಕಾಳೂ. ಮರುದಿನ ಕತ್ತರ ಮುಸುಕಿದ ಮೇಲೆ ಕಾಳೂ ಪಟ್ಟಿಯ ಒಂದೆ ಒಂದು ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ. ಬಂದು ದೀಪದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು “ಮೂರೋ ಅದು ಕಳ್ಳನ ಹಾಗೆ? ಯಾರೋ ಅದು?” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದನು. ಆ ಕೂಡಾ ಕೆಳ ಮನೆ ಹೊಳಗಿದ್ದವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡುತ್ತ ಒಂದರು.

ವಿಪರೀತವಾಗುವುದೆಂದು ಹೆದರಿ ಕಾಳೂ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಹಾಗೆ ಓಡಿರುವನು ಕಾಳೂನೇ ಎಂದು ಯದು ಕೂಗಾಡಿದ. ಹರಿಜನರ ಮುಮ್ಮಸ್ಸು ಕಾಳೂ ಕಳ್ಳನ ಹಾಗೆ ರಾಂಭಟ್ಟಿನ ಪತಾರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಗಾ. ಮನೆ ಕೆಳಗೆ ಕುದುರೆಗೆ ಸುಳಿಯಿರುವ ಉದಾಯಿತು. ಅವಾಗಿ ಎರಡು ದಿನ ಗದ್ದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಸತ್ತಿತು ಅದು ವಿಷ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಸತ್ತಿತೆಂದು ಯದುಮೇ ಹುಯಿಲೆಟ್ಟಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ

ಹೃದಯಗಳು ಹರಿಜನರ ಮೇಲೆ ಕುತಕುತನೆ ಕುದಿಯತೊಡಗಿದುವು.

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೆಂದು ಮಹಾ ಕಾಳೀಯಾಲಯ ಎದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಅರ್ಚಕನಾದ ರುದ್ರದೇವನು ಪ್ರವಚನವನ್ನು ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡು ವವನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಉದಾರ ಭಾವನೆಗಳೂ, ಸಮಾಪದೃಷ್ಟಿಯೂ ಗ್ರಾಮದ ಪ್ರಮುಖರಿಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ದೇವಾಲಯದ ಯಜಮಾನನಾದ ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ರುದ್ರದೇವನ ಮೇಲೆ ಕುಟಾ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮ ಪ್ರಮುಖರು ಅವನನ್ನೇನೂ ಓಸೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಉರವರಿಗೆ ಹಗೆಯುಂಟಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೇ ಕಾಳೂ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅವಿಗಲವಾದನು. ರಾಂಭಟ್ಟಿನ ಹುಸು ವನ್ನು ಮುದ್ದು ಹುಸಿ ಕೊಡುವನು. ಕಾಳೂನೇ ಎಂದು ಯದು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆದಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಕೆಲವೊಂದಿ ಯಂವರೂ ಕಾಳೂನ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪರೀಕ್ಷಾರ ಕೇರಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಳೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕಾಡಿನೊಳಗೂ ನುಗ್ಗಿದರು. ರುದ್ರದೇವನು ಅವರನ್ನು ತಡೆಯದಿದ್ದರಿದ್ದರೆ ಹರಿಜನರ ಕೆಲ ಯನ್ನೇ ಧ್ವಂಸಮಾಡಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ರುದ್ರದೇವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕಾಳೂ ತುಂಬಾ ಸಾಧುವೆಂದು ಅಶನಿಗೆ ಗೊತ್ತು, ಅವನು ಅಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ ರುದ್ರ ದೇವನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಳೂ ಗ್ರಾಮದ ಯುವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗಿದ್ದ ರುದ್ರ ದೇವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ. ತನ್ನನ್ನು ಹೆಂಗುವರೂ ಕಾಣದವರೆಗೂ ಎಲ್ಲವೂ ಮೂಸುಮೂಸು ಹೇಳಿ

ನಿಜವಾಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವನು ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮೂಲ ಕಾರಣ ಯಾವುದೇ ಎಂದು ರುದ್ರದೇವನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಂಭಟ್ಟನ ಹಸುಮೈದಾ ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಕಾಯಿಲೆ ದಿಡ್ಡಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಗುಣವಾಗಬೇಕೆಂದು ಕಾಳೇ ದೇವಿಗೂ ಹೂಕೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವುದೇ ಆ ದನವನ್ನು ಮೂಗುಬಾಯಿ ಬಿಗಿದು ಕೊಂಡು ವಿಷಪ್ರಯೋಗವೆಂದು ಏಕಾರು ಎಬ್ಬಿಸಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾಳೂ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲು ರುದ್ರದೇವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ರುದ್ರದೇವನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೇವಾಲಯದ ಅಪರಣವಲ್ಲಿರಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆಸಿದನು. "ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ಕಾಳೇದೇವಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ ಗಾಂಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅವಾಂತರಗಳಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಯಾವುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಉಂಗುರಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಂತೆ ದೇವಿಯ ಅಪ್ಪಣೆವಾಗಿದೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ದೇವಿಯ ಆಲಯದಲ್ಲಿ ಆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡೋಣ ಎಲ್ಲರೂ ತಪ್ಪದೆ ಬನ್ನಿರಿ" ಎಂದನು.

ಕತ್ತರೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದೇವಾಲಯದ ಮುಂದಿನ ಈ-ಕಗವು ಗ್ರಾಮ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿತು. ಬೆಳಗಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ದೀವಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದರು ರುದ್ರದೇವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ, ಜಾಗೃತಿ ಬಾರಿಸುವ ಕೋಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಜನರ ಕೈಯಿಂದ ಒಂದು ಕೆಂಪುಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನೂ, ಇನ್ನೊಂದು ನೀಲಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

"ಈ ನೀಲ ಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವು ಕಾಳೂ ಹಸು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದಿರಬೇಕು" ಎಂದನು.

ತಪ್ಪೆಗಾರನಲ್ಲದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಅಗಲಬೇಕಷ್ಟೇ? ಆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ಈ ಕೆಂಪುಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಂದಿರಬೇಕು" ಎಂದ ಮಹಾಕಾಳಿ ಈ ಉಂಗುರಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪದ್ಧತಿ ಹೋರಿಸಿ ಕಾಳೂನೇ ತಪ್ಪೆಗಾರನನ್ನು ಎಲೋ ಮತ್ತೊಬ್ಬನೆಂದು ಸೂಚಿಸುವಳೋ ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ಜಾಗೃತಿ ಕೋಲನ್ನು ಎತ್ತಿಗೈಯ್ದು ಕೂಡಿದಳು. ಕೊಂಡು ಮೊದಲು ನೀಲಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೋಲಿನ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಲು ಬಿಟ್ಟಳು. ಕಾಳೂನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿತು ರುದ್ರದೇವನು ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ತೆಗೆದು, ಕೆಂಪುಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಜಾಗೃತಿ ಕೋಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿಸಿದನು. ಅದರ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರದೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮೇಲಕ್ಕೂ ಕೆಳಕ್ಕೂ ಆಲುಗಾಡಿತು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು "ಹಾಹಾ" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.

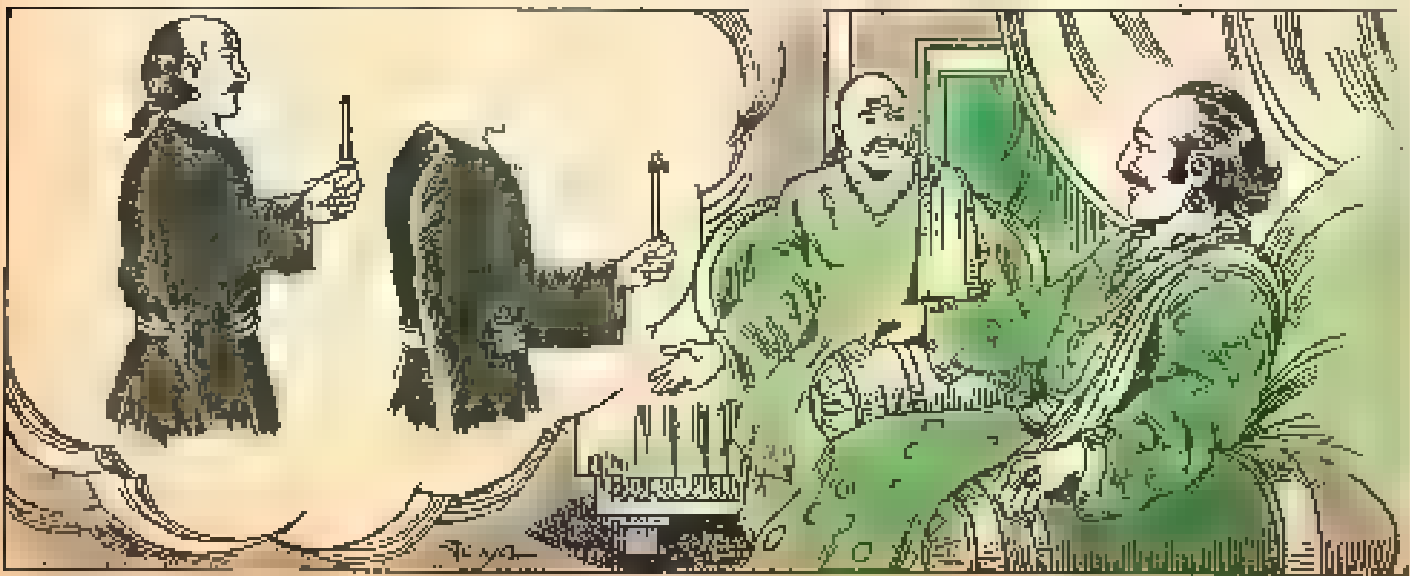
ಕೆಲವರು ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹಚ್ಚಿ ಕುಣಿದಾಡಿದರು. "ದುಷ್ಟತನ ಮಾಡಿದ ಅವರಾಧಿ ಕಾಳೂ ಅಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಯಾವನೋ" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು ಒಬ್ಬ "ಹೌದು, ಅದನ್ನೇ ಮಹಾ ಕಾಳಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ದೇವಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ." ಎಂದನು ರುದ್ರದೇವ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಕಾಳೂನ ಮೇಲೆದ್ದ ಕೋಪ ಒಮ್ಮೆಗೇ ತಣಿಯಿತು. ಆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಯಾರು ಯಾರು ಎಂದು ಎಲ್ಲರು ಗುಜು ಗುಜು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಆ ಬೇರೊಬ್ಬನು ಯೆದುವೇ ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮರವಿನವೇ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಪೋಲೀಸರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಅನೇಕ ತಪ್ಪುಗಳಿಗಾಗಿ ಪೋಲೀಸರು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ಅವನೇ ಎಂದು ಶುಚುಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಇದೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುವಾಗ ಜಮೀನ್ದಾರರ ತೀರ್ಥ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ಹರಿಜನರಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಗ್ರಾಮದ ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಅವರಿಗೂ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ದೇವಾ

ಲಯದೊಳಗೆ ಕೂಡಾ ಅವರನ್ನು ಪ್ರವೇಶಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಅಂದಗೊಳ್ಳುತ್ತ ರುದ್ರದೇವನೊಂದಿಗೆ. "ನೀವು ಕಾಳೂನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಭಸಕಾರ್ಯವೇ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಹಾಕಾಳಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಅವಾಹನ ಮಾಡಿದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದಕ್ಕೊಂದು ಸಣ್ಣ ಮೋಸ ಮಾಡಿದಳಯ್ಯ ನಾನು ಕಪ್ಪಗಿನ ಲಾಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಜಾಗಂಟೀ ಕೋಲಿಗೆ ಕಪ್ಪದಾರವನ್ನು ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಂಟಿಸಿಟ್ಟು, ಎರಡನೇ ತುದಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಲಾಗಿಯ ಗಾಂಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆ ದಾರ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣುವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನೀಲಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಮೇಲಿನ ಭಾಗದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರಿಸುವಾಗ ಕೋಲನ್ನು ಅಂಗಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ. ಉಂಗುರ ಮೇಲಿನಿಂದ ಜಾರಿ ನನ್ನ ಕೈ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಕೆಂಪು ಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಜಾರಿಸುವಾಗ ಜಾಗಂಟೀ ಕೋಲನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ. ಉಂಗುರವು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಜಾರದಂತೆ ದಾರ ಅಡ್ಡ ತಡೆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಕೋಲನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಅಡಿಸುವಾಗ ಉಂಗುರವು ಮೇಲಕ್ಕೂ ಕೆಳಕ್ಕೂ ಅಡಿ ಕಾಳೂನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶೇಷವೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ರುದ್ರದೇವ.

ಶಿಲ್ಪಿ ಶ್ರೀಮೂರ್ತಿ ರಂಗರಾಜ್

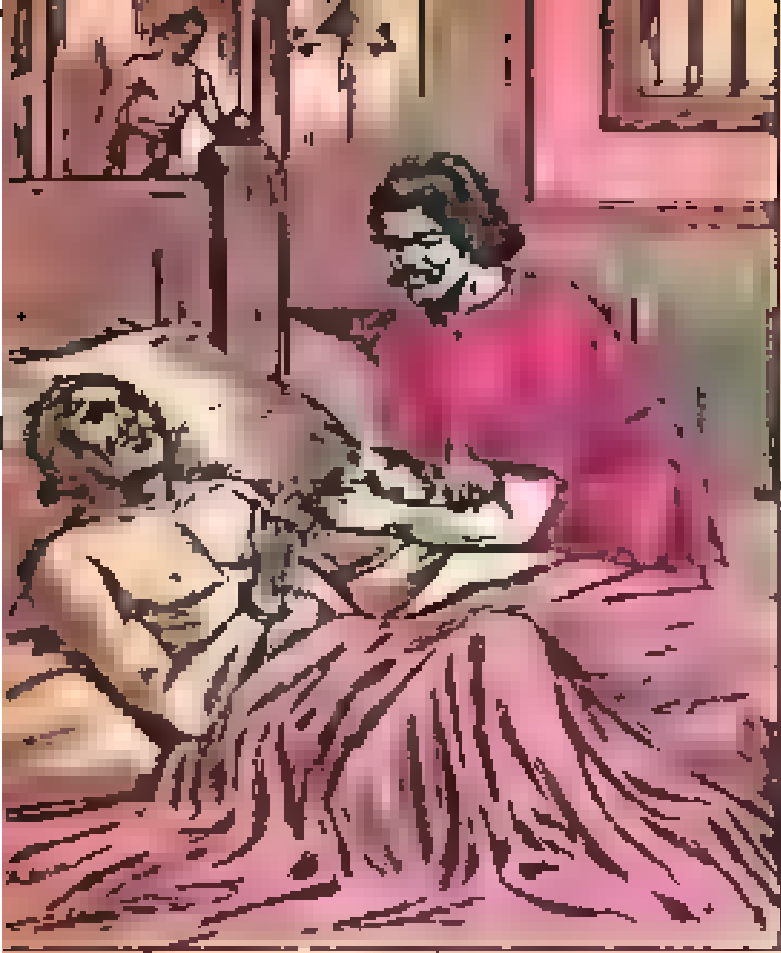
ಹಿರಿದ ಚಂದ್ರಗಿರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವನಾದ ವಿಜಯಪಾಲ ಮಹಾರಾಜನು ತುಂಬಾ ಕಲಾ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕವಿಗಳನ್ನೂ ಶಿಲ್ಪಿಗಳನ್ನೂ, ಚಿತ್ರಕಾರರನ್ನೂ, ಗಾಯಕರನ್ನೂ ಇರಿಸಿ ಪೋಷಿಸುತ್ತ, ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಕಲಾಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನೂ ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಕಲಾಕಾರರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ಆಸ್ಥಾನದ ಕಲಾಕಾರರೇ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಬೇರೆ ಹೊರದೇಶದ ಕಲಾಕಾರರು ಗೆದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರನ್ನು ಎನೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ವಿಜಯಪಾಲನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಬೇರೆ ಕಲೆಗಳ ಮಾತು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯಾದ ನೇರವೂ ಚಂದ್ರಗಿರಿಯನ್ನು ಮೀರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ಸುಚಿತ್ರನೆಂಬೊಬ್ಬ ಅದ್ಭುತ ಶಿಲ್ಪಿ ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಬಲ್ಲವರು ನೂರು ಯೋಜನ ದೂರದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು

ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ರಾಜಾ ವಿಜಯಪಾಲನಿಗೆ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದರವನ್ನು ಅವನ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಂತಹ ಅಪ್ರತಿಮ ಶಿಲ್ಪಿ ಸುಚಿತ್ರನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕೀರಿಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ ವಿಜಯಪಾಲನು ಸುಚಿತ್ರನ ಮಗನಾದ ವೈಶಾಖನನ್ನು ಆಸ್ಥಾನ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ವೈಶಾಖನು ತಂದೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಲ್ಪಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು. ಮೊರಟು ಬಂದೆಯೊಂದು ಶಿಲ್ಪವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತದೋ ಕಲೆಯ ಮಾರ್ಗಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸ್ವತಃ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವನು ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರರಷ್ಟೇ ಎರಬಿಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಸುಚಿತ್ರನು ಅವನನ್ನು ತನ್ನಂಥವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದನಾದರೂ, ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಫಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೂ ಆ ವರ್ಷ ಚಂದ್ರಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಶಿಲ್ಪ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ವೈಶಾಖನ ಶಿಲ್ಪಕ್ಕೇ ಆಗ್ರಸ್ಥಾನ

ಲಭಿಸಿತು. ಸ್ವರ್ಧೆಯು ಫಲಿತಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ ದೇಶದೇಶಗಳ ಶಿಲ್ಪ ನಿವೃತ್ತರು ವೈಶಾಖನು ತಂದೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆಯಾದವನಲ್ಲವೆಂದು ಒತ್ತೊರೆತಿನಿಂದ ಆಮೋದಿಸಿದ್ದರು.

ಅಂದಿನಿಂದ ವೈಶಾಖನು ತಯಾರಿಸಿದ ಶಿಲ್ಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆನಿಸಿದ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಅವನಿಂದಾದ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಶೈಲಿವಿನ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ನಿಜವಾದ ಗುಟ್ಟೇನೆಂದರೆ, ಆ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವವನು ವೈಶಾಖನೇ ಅಲ್ಲ; ಶ್ರೀಮತಿ ವೈಶಾಖ್ ಹುಡುಗನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ !

ಶ್ರೀಮತಿಗಳು ಸುಚಿತ್ರ, ಶಿಲ್ಪಿಯಬಳಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಶಿಲ್ಪಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೇ ಗುರುನಿಗೆ ಸಮಾನನೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡರು. ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆ ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ವಜ ಪದ್ಧತಿವಾಗಿ ಬಂದಿರುವಂತಿತ್ತು. ಸುಚಿತ್ರನಿಗೆ ಒಂದೇ

ಸಾರಿ ಅವೇಕೆ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಈ ಶ್ರೀಮತಿವೇ ಪೂರ್ತಿ ಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಶಿಲ್ಪಗಳಿಗೂ ಸುಚಿತ್ರನೇ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದ ಶಿಲ್ಪಗಳಿಗೂ ಯಾರೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಂಡು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನರಿತ ಸುಚಿತ್ರನು ಸಾಯುವಾಗ ಶ್ರೀಮತಿವಿಳೋದಿಗೆ, "ಕಂಡಾ, ನೀನು ಸ್ವತಂತ್ರ ಮಹಾಶಿಲ್ಪಿಯಾಗುವ ವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನು.

ಗುರುವಿನ ಚರಮವಾಕ್ಯದಂತೆ ನಡೆಯಲಾ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಶ್ರೀಮತಿಗಳು ತಾನು ಶಿಷ್ಯನಾದ ಶಿಷ್ಯನೇನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ವೈಶಾಖನು ತಯಾರಿಸ ಬೇಕಾಗಬಂದ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ತಾನೇ ತಯಾರಿಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಹೆಸರು ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಗಳ ಮೊಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆತ್ಮವಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿರುದು ಕನ್ನಾನ ಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಅಶೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಲ್ಪವು ತಯಾರಾಯಿತೆಂಬುದೊಂದೇ ಅವನಿಗಿರುವ ತೃಪ್ತಿ. ಸಂತೋಷ ಎಲ್ಲವೂ.

ವಿಜಯವಾಡಿ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಮುರ್ದಿಕಾ ಎಂಬ ಕೆಮ್ಮಿಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವು ಅಪೂರ್ವವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬೇಕಾದ ವಯಸ್ಸು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದಾ ಧಾರವಾಡ ಸೌಂದರ್ಯದರ್ಶನಯೋಗತನ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಗಿ ಅವಳು ಬರಬಹುದೆಂದು ವಿಜಯವಾಡಿನಿಗೆ ತೋರತೊಡಗಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋದಳು. ಅಂತೆಯೇ ದಂತೆ ಒಳಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳ ಅತಿಶಯ ಸೌಂದರ್ಯವು ಗಾಂಧಿ ಸಮಾಚಾರ ವಾಗಿಯಷ್ಟೇ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು.

ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಮಗುವೆ ಮೂಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ವಿಜಯವಾಡಿನಿಗೆ ಒಂದು ಆರೋಚನೆ

ಬಂದಿತು. ತೇಗಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಮದುವೆ ಯಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವವಳು ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಪಾಠ್ಯವಾ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗಿರುವ ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯವು ಅಕಾಶಕವೇಬಂದೂ ನಿಜ. ಅವಳು ಶಾಶ್ವತಗೊಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ದಾರಿ, ಅವಳದೊಂದು ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದೇ ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಾನ ಶಿಲ್ಪಿ ವೈಶಾಖನಿಗಿಂತ ಸಮರ್ಥರಾದವರು ಬೇರೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ?

ಹೀಗೆ ಅವಳ ಶಿಲ್ಪ ತಯಾರಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತ ದಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬರುವ ರಾಜಕುಮಾರರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮುಂದೆಯೂ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವಳ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನೇ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬಹುದು. ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡುವುದಿಗಾಗಿ ಚಿತ್ರ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಆತ್ಮರ್ಥವೇನಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿಜಯವಾಲಂಗೆ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ.

ಶಿಲ್ಪಿಯ ಮುಂದೆಯೂ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ನಿಲ್ಲಿಸುವಂಶಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ವಿಜಯವಾಲಂಗೆ ವೃದ್ಧ ನಾದ ಅಪ್ಪನ ಚಿತ್ರಕಾರನಿಂದ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಎರಡು ಮೂರು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿ ಅವು ಗಳನ್ನು ವೈಶಾಖನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರರ ಕರಾ ಷುಂದಿರದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕೆತ್ತಲು ಹೇಳಿದನು. ಶಿಲ್ಪಿವೈ ತಯಾರಾಗುವವರೆಗೂ ಆ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಶಿಲ್ಪಿಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಬಾರದಂತೆ ತಕ್ಕ ಕಟ್ಟಡವೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಶಿಲ್ಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಲುಗಲ್ಲಿನ್ನು ಆರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಇರಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಇರಿಸರಾಯತು ವೈಶಾಖನು ಕರಾಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಬಂದನು ಅವನ ಸಹಜವೇ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಉಳಿಗಳನ್ನೂ

ಸುತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀಮುಖನೂ ಬಂದನು. ಇವರಿಬ್ಬರ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮುಖನೇ ಶಿಲ್ಪವನ್ನು ಕೆತ್ತಿಕೊರೆಯು ತೊಡಗಿದನು. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಚಿತ್ರವಟಗಳ ಸಹಾಯದಲ್ಲೇ ಅವನು ಶಿಲ್ಪ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ಹೀಗೆ ತನ ದೊಂದು ಶಿಲ್ಪ ಪ್ರತಿಮೆ ತಯಾರಾಗುವ ಸಂಗತಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಗಂಡ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಗೊತ್ತಾಗಿ ನಿಜವೇ ಸುಳ್ಳೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನಕ್ಕೀಡಾದಳು. ಅದು ಪರಮ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಕೆಲಸವೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ತಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯು ಸಿದ್ಧಾರೆ. "ಮದುವೆಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹ ಮಾಡಿಸಿರೋ" ಅಂತ ಸಖಿಯೊಬ್ಬಳು ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜ ಕುಮಾರಿ ಕರಾಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು

ದಿಟ್ಟಳು. ಶಿಲಾಪ್ರಹವ ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಮದ್ವಿನಯ
ಕಾಳುಕುಕ್ಕಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾದ
ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಚಿತ್ರವರ್ಣವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.
ವೈಕುಂಠ ದೂರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಬಂದದನ್ನು ಇಬ್ಬರೂ ಗಮನಿಸಿ
ಶ್ರೀಮದ್ವಿನಯ ಪಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಚಿತ್ರವರ್ಣವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ
ನೋಡುತ್ತ. "ಗುರುಪಯೋಗ ! ಈ ಸುಳ್ಳಿನ ಶಿಲ್ಪ
ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮಹಾರಾಜರು ಎಕೆ ಕಯ್ಯಾಡಲಿಕ್ಕೆ
ಹೇಳಿದರೋ" ಯಾರಾದರೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರ
ವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ" ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಂದರವನ್ನು
ಕಾಣಿಸಿ ತಯಾರಿಸುವುದಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಸುಲಭ
ವಿತ್ತು!" ಎಂದನು.

ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ಕೂಪ ಬಂದಿರ
ಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೆತ್ತುವವನಾಗಿ ಕೂಡ ಶ್ರೀಮದ್ವಿನಯ
ಇನ್ನೂ ಅನುಭವವಾಲದ ಹುಡುಗನಂತೆ ತೋರಿತು
ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪ

ದಿಂದ, "ತೊದಲಾ ನಿನಗೆ ಉಳಿ ಹಿಡಿಯುವ ರೀತಿ
ಯಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ?" ಎಂದಳು.

ಶ್ರೀಮದ್ವಿನಯ ಮೆಚ್ಚಿ ದಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿ,
ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಚಿತ್ರವರ್ಣ ಸೌಂದರ್ಯದ ದೃಶ್ಯದಿಂದ
ಮೆತ್ತೇರಿದವನಂತೆ. "ಎನದ್ಭುತ ! ಎಂಥಾ
ಸೌಂದರ್ಯ ರಾಶಿ ! ಇಂಥಾ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಶಿಲ್ಪ
ಕಲೆ ಎನಾದರೂ ನ್ಯಾಯ ತೋರಿಸಬಹುದೇ
ಹೊರತು ಚಿತ್ರಕರನ ಕೌಶಲ ಏನು ಮಾಡಿಕೊ
ವಾವ ! ಓ ! ಅವಶ್ಯ ! ಶಿಲ್ಪಾಧರೇವಿಯೇ ! ನೀನು
ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೆ ನಂತರ ನನ್ನ ರೂಪ
ವನ್ನು ಈ ಶಿಲ್ಪಕ್ಕೆ ಇರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಕೋಪದಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.
ಅವಳು ತಟ್ಟನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ.
"ಎಂಥಾ ಅನ್ಯಾಯ ಇದು ಅವಶ್ಯ ! ನನ್ನ ಪ್ರತಿಮೆ
ಯನ್ನು ಯಾವನೋ ಹುಡುಗನಿಂದ ತಯಾರಿ
ಸುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲಾ ? ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು
ನೋಡಿ, ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ" ಎಂಬ
ಹೊರತು ಹೇಳಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಜಯಪಾಲನಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡ
ಅವಮಾನ ಸಂಭವ ನಡೆದ ಹಾಗೆ ವೇದಸೆಯಾಯಿತು.
ಕೂಡಲೆ ಅವನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಿತ್ರರಿಗೆ,
ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನಿಗೆ ಮಾಹದಿದವನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ
ಮಹಾ ಶಿಲ್ಪಿ ವೈಕುಂಠ ಶಿಲ್ಪಕರನಿಗೆ, ಇನ್ನೂ
ಪ್ರಮುಖ ಜ್ಞಾನ ತಿಳಿಬುದ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನ
ಕಿಳಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಹುಡುಗನ ಉದ್ಬುಧ ತನಗೆ
ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ದೇಶ ಒಪ್ಪಾಳ ಮಾಡಿ ಹೊರಡಿಸುವ
ದಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು
ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ವೈಕುಂಠನು
ಎತ್ತು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ದಾಟನು ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಶ್ರೀಮದ್ವಿನಯ ಆ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಅಕಂಠಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿದ್ದನೋ, ಅದೇ

ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ವಿಜಯವಾಲರಾಜನು, ವೈಶಾಖನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು" "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾರ್ಯ ನಲ್ಲ. ಸಮರ್ಥನಾದ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ತಾವು ದೇಶ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದಿರಿ. ನಾನು ತಯಾರಿ ಸಿದ್ಧಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಶಿಲ್ಪಗಳೆಲ್ಲ ಅವನಿಂದಲೇ ತಯಾರಾದುವು!" ಎಂದು ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ವೈಶಾಖ.

ರಾಜನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ವೈಶಾಖನು ಈಗ ಹೇಳುವುದು ನಿಜವೋ, ಹಿಂದೆ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಿ ನಟಿಸಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಸುಳ್ಳೋ, ಅಲ್ಲ ಇಡೆ ಸೋಮಾರಿಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗದೆ, ತನ್ನ ಅಭಿಮಾನ ವನ್ನು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸಿದನೆಂಬ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ವೈಶಾಖನನ್ನು ಸರೆಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದನು.

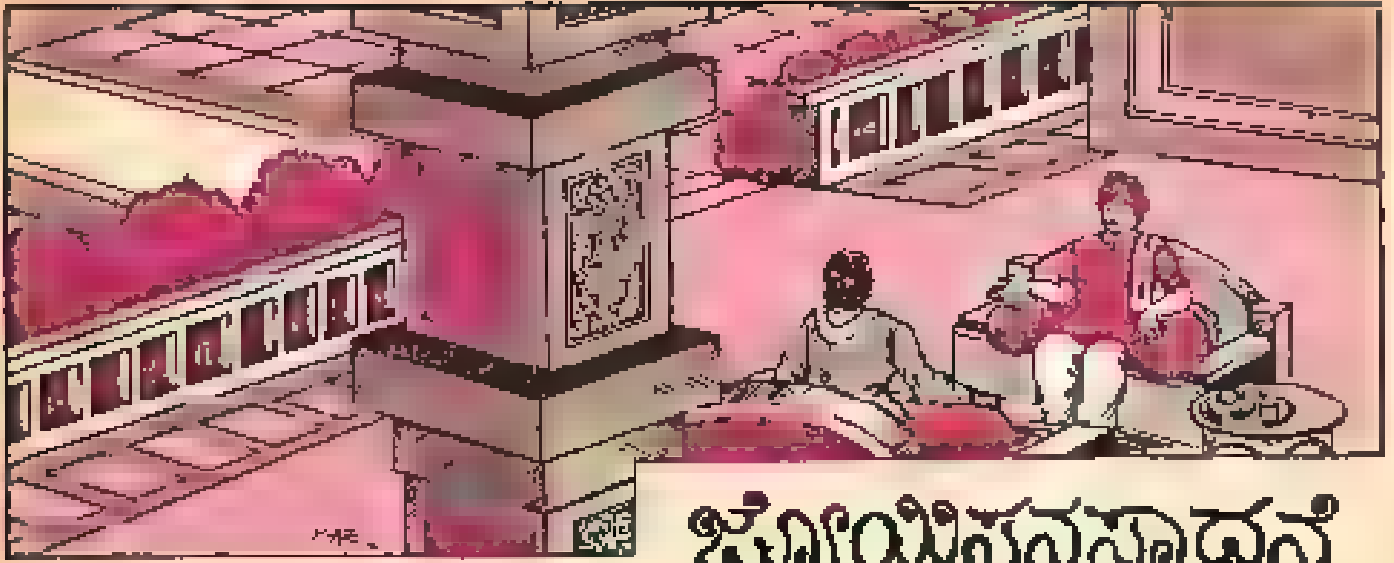
ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು ಪದ್ಧತಿ ಯಂತೆ ಮತ್ತೆ ಕಲಾಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಯಿತು. ಈ ಸಾರಿ ಆಸ್ಥಾನದ ಶಿಲ್ಪಿಗಳಾರೂ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸ ರಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ದೇಶದಿಂದ ಯಾರೋ ಕಳುಹಿಸಿದ ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ಒಹುವಾಸವೆಂದು ನಿರ್ಣಾಯಕರು ಘೋಷಿಸಲಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.

ಅದೊಂದು ಸ್ತೀಪಕಿಮೆ, ಅದು ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಪ್ರತಿಮೆಯೆಂದು ರಾಜನಿಗೂ, ಮತ್ತಿಬ್ಬರೂ ಅಂತಃ ಪುರದವರಿಗೂ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಜಯವಾಲನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ ಶಿಲ್ಪಿ ತಯಾರು ಮಾಡಲಾಗದಂತಹ ಶಿಲ್ಪ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಯಾವನೋ ಬೇರೆ ದೇಶದ ಶಿಲ್ಪಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಾಣವಿರುವ ಬೊಂಬೆಯ ಹಾಗೆ ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾನೆಂದರೆ! ಅಂತಹ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಿರಿಸಲೇ ಬೇಕು! ವೈಶಾಖನು ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದ ಆ ಸ್ಥಳವು ಪಾರೀಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಆತನೇ ಆ ಒಹುವಾಸಿತ ಶಿಲ್ಪಿಗೆ ವಿಜಯ ವಾಸನ ಆಹ್ವಾನವು ಹೋಯಿತು. ಹಾಗೆ ಬಂದ ಮಹಾ ಶಿಲ್ಪಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶ್ರೀಮುಖನೇ! ಅವನು ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ನೋಡಿದ್ದನು ಅದರ ಅವಳ ಶರೀರದ ಪ್ರತಿ ಅಣುವೂ ಪ್ರತಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ವಿಜಯವಾಲನು ಶ್ರೀಮುಖನಲ್ಲಿ ಆಗಿ ಹೋದುದನ್ನು ಮರೆಯುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿ ಸಿದನು ವೈಶಾಖನನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕೆಂಬ ಪರಶ್ವತನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮುಖನು ಆಸ್ಥಾನ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಜೈಯಿಸನಸಾಧನೆ

ಪ್ರೊ. ಎ. ಎ. ಎ. ಎ.

ಕೆಮಲಾಕಾಂತ ಎಂಬವನ ಮಗಳು ಕಮಲೆ ಕುರೂಪಿ ಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವಳಾದ ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿ ಬರುವಾಗ, ಕೆಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ ಚಿಂತೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತು ಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಸಿಗದೇಹೋಯಿತು. ಕೆಮಲಾಕಾಂತನ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ರಮಾಕಾಂತನು "ಇಷ್ಟೊಂದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಕೂಡಬಾರದು. ಘಟನೆಯ ವೇಳೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು? ಯಾವುದಕ್ಕಾದರೂ ಯೋಗ ಕೂಡಿಬರಬೇಕು. ಆ ಹೊತ್ತು ಬಂದಿತೆಂದರೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೂ ನಿಲ್ಲಲಾರದು." ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು.

"ಅದು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವಿ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ನಾನೂ ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಕೆಮಲಾಕಾಂತ. "ಅದನ್ನು ಕಾನೂ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಯಾರಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೋಯಿಸರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು." ಎಂದನು ರಮಾಕಾಂತ.

"ಅಂದ ಹಾಗೆ ಅವೊಂದು ಉಪಚರ ಮಾಡಯ್ಯ, ನಿನಗೆ ಕೆಳದ ಗಟ್ಟಿಗರಾದ ಜೋಯಿಸರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳಯ್ಯ. ಮಗಳ ಜಾತಕವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ವಿಸು ಹೇಳುವರೋ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಕೆಮಲಾಕಾಂತ.

ಕೆಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ—ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ರಮಾಕಾಂತನ ಬಂಧುಗಳಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನೊಬ್ಬ ಎಳೆಮಿಸೆಯ ಹುಡುಗ. ಮೂರಳಿ ಎಂಬುದು ಅವನ ಹೆಸರು. ಅವನಿಗೆ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ವಿವರೀತ ಆಶೆಯಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿ ತನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಮೂರಳಿ ಒಂದು ದಿನ ರಮಾಕಾಂತನ ಜಾತಕ ವನ್ನು ಕೇಳಿಪಡೆದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಸರಿಯಾಗಿ ಇನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ನಿಮಗೆ ಧನಲಾಭವಿದೆ" ಎಂದಿದ್ದನು.

ಆಗ ಹಣದ ಮುಗ್ಗುಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ರಮಾಕಾಂತನು "ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿ ಹೇಳು. ನಿವಗೆ ನಿಜವಾಗಿರಲಿ

ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇನಾ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದನು.
 "ನನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಎಂದಿಗೂ ತಪ್ಪದು!"
 ಎಗದ್ದ ಮೂರೂ ಆಮೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಾದರೆ
 ದಿನಾ ರಮಣಾಂಕನ ಬಗೆಗೆ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಧನರಾಘ
 ಅಗಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂಬಾದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು
 ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಳೆಯಿತೇ
 ಹೊರತು ರಮಣಾಂಕನಿಗೆ ಧನರಾಘನೊ ಅಗಿದ
 ರಿಷ್ಟ ಕಡೆಗೆ ಮುರಳಿಯೊಂದಿಗೆ ರಮಣಾಂಕನು.
 "ಎಂಥಾ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ನಿನ್ನದು" ಎಂದು ಚ್ಯಾಪೂ
 ರಾಘ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ ದೊಡ್ಡಪ್ಪಾ. ಇವತ್ತು
 ತಾನೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಪೂರ್ತಿ
 ಯಾಗುವ ದಿನ ? ನಾನು-ದಿನವನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿ
 ಕೊಂಡೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟು ಮೊತ್ತಕ್ಕೂ ನನ
 ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಸುಳ್ಳಾಗುವ ಹಾಗೆ ಬಿಡಲಾರೆ ಇವತ್ತು
 ನಾನೇ ಎಮಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ

ನೋಡಿ ! " ಎಂದು ಚೇಲನಿಂದ ಹೇಳುವನ್ನು ಕೇಳಿದನು
 "ನೀನು ನಿಜವಾದ ಜೋಯಿಸನೇ ಸರಿ !" ಎಂದು
 ರಮಣಾಂಕನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಅವನು ಕೊಟ್ಟ
 ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

"ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು
 ರಮಣಾಂಕನು ಮುರಳಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
 ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು ಪಾಪ.
 ಆ ಕಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಟ್ಟಿಗನಾದ
 ಜೋಯಿಸನೇ ಬಗರಿಲ್ಲ. ನೀನೊಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ
 ಅವನನ್ನು ನೋಡಪ್ಪ " ಎಂದನು.

ತನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು
 ಒಳ್ಳೆಯ ಅದಕಾಸ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಸುತೋರವರಲ್ಲಿ ಮೂರಳಿ
 ಉತ್ತಾಪದಿಂದ ಕಮಲಾಕಾಂತನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು
 ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಕಮಲಾಕಾಂತನು
 ಮುರಳಿಗೆ ಕಮಲೆಯ ಜಾತಕವನ್ನು ತಂದು ಕೊರಿಸಿ,
 "ಈ ಜಾತಕದ ಹುಡುಗಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಮದುವೆ
 ಯಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಪ್ಪಾ" ಎಂದನು.

ಮೂರಳ ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಈ ಜಾತಕದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಇನ್ನು ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಮದುವೆ ಆಗಲೇಬೇಕು. ತಯಾರಾಗಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

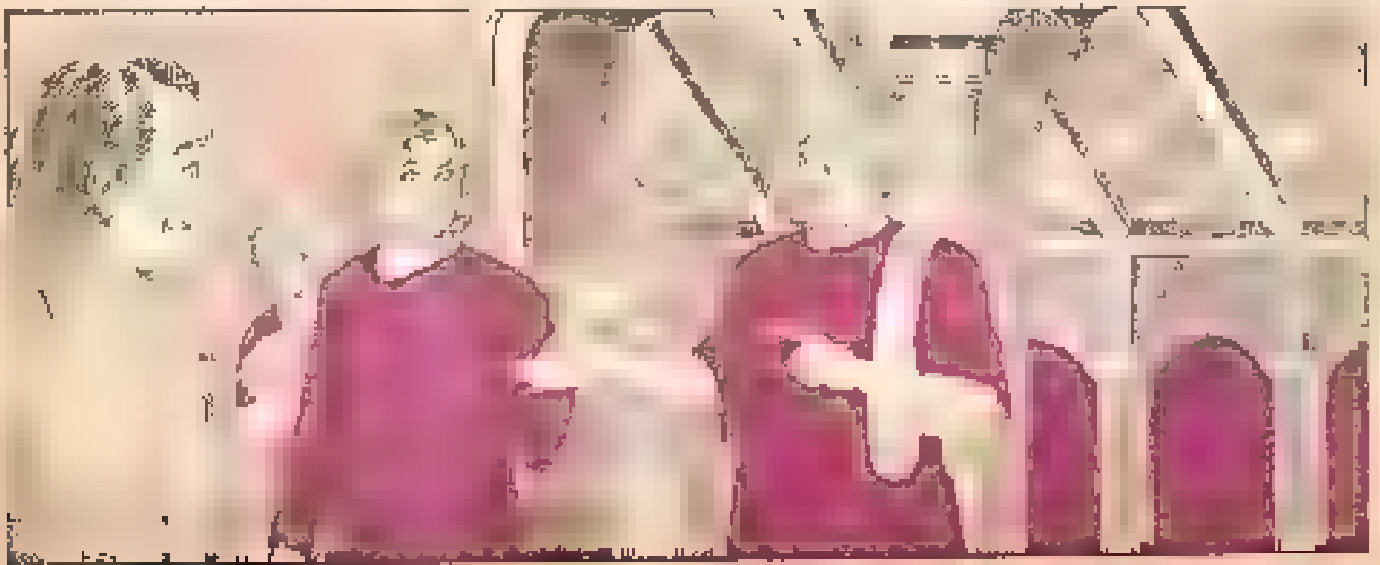
ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶನ್ಮುಖನಿಗೆ ಕನ್ನ ಕರೆದು ಮೂರಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, "ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಂಬಂಧ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಅಂಥವಳಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಮದುವೆ ಯಾಗುವುದು ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?" ಎಂದನು.

ಕಮಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೂರಳಿಗೆ ಬೇವಿನಕಾಯಿ ಗಡುಬಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, "ಅವೆಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತೆ. ಜಾತಕದ ಗ್ರಹಕೂಟ ಹಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ತಪ್ಪದು!" ಎಂದನು ಹೇಳಿ ಆಪ್ತನ ಪಡೆ ಮಹೋರಟನು ಮೂರಳು ಮಾತ್ರ ಅವನು ಕುಮ್ಮನರದೆ ಕಮಲೆಗಾಗಿ ತಾನೇ ಸಂಬಂಧ ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮುಹೂರ್ತದ ದಿನ ಸಮಾಪ್ತಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಕಮಲೆಗೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಕೂಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಮೂರಳು ಕಮಲಾಕಾಂತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ನಾನು ಹೇಳಿದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವು ತಪ್ಪಿರಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಕಮಲೆಯನ್ನು ನಾನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮತ್ತೇನು? ಫನವೈಭವದಲ್ಲಿ ಕಮಲಾ ಮೂರಳ ಯರ ಮದುವೆ ನಡೆಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ರಮಾಕಾಂತನು ಮೂರಳನ್ನು ನೋಡಿ "ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಕಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಸ್ತಿವಾಸ್ತಿ ಧನವಿದೆ. ನಿನ್ನೇನೋ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದ ಹುಚ್ಚು ಅದಕ್ಕೆ ಜತೆ ಒಣಕಟ. ನಿನ್ನಂತಹ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಧನಿಕನಾದ ಮಾವಯ್ಯ ನಿರಾವಧಿ ಒಳ್ಳೆಯದಂದೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಜಾತಕ ನೋಡಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂದಿಗ್ಧವಾದಲ್ಲಿ ಧನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದಾರರೂ ಇದೇಯೋ ಅಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿ ಹೇಳುವಿಯಾ?" ಎಂದನು.

"ನಡೆದ ಪ್ರಯೋಜನವೇ ಸಾಕೆಂದು ಮಾಡಿ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆನು ದೊಡ್ಡವ್ವಾ!" ಎಂದ ಮೂರಳು.

ಆದರೆ ಮೂರಳೆಯು ಧಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನವು ಸೊಗಸಾಗಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕಮಲೆ ಕುರೂಪಿಯಾದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅಂತಹ ಸುಗುಣವತಿಯೊಂದಿಗೆ, ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಧನವೂ ಇರುವಾಗ ಮೂರಳೆಯ ಜೀವನವು ಸುಖವಾಗಿಯೇ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ದೇವಿಭಗವತ

ದೇವಿ ಭಗವತ್

ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಬೆಸ್ತರ ಮನೆ ಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಅತ್ಯಾಕರ್ಷಣೀಯಳಾದ ಸೌಂದರ್ಯವತಿಯಾಗಿ ದೊಡ್ಡವಳಾದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಪರಾಶರನೆಂಬ ಮುನಿ ಯಮುನಾ ನದಿಯ ಭದಿಗೆ ಒಂದು ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಲು ದೋಣಿಗಾಗಿ ಬೆಸ್ತನನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೆಸ್ತನು ಕೂಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುದ ರಿಂದ, ಮುನಿಯನ್ನು ನದಿ ದಾಟಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾಶರನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಳು.

ದೋಣಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತ ದೋಣಿಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಪರಾಶರ ಮುನಿ ಯನ್ನು ಮೋಹವು ಅವರಿಸಿ ತೊಡಗಿತು ಮೌನವೆ ಅವನು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನು.

ಆಗ ಅವಳು ಮುಗುಳು ನಕ್ಕು, "ನಿಮ್ಮಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠರು ನನ್ನಂಥ ಹೀನಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಹುದೆ?"

ಎಂದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪರಾಶರ ಮುನಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ವಸಿಷ್ಠನ ಮೊಮ್ಮಗ ಅಂತಹವನು ತನ್ನಂತಹ ಮತ್ಸ್ಯದ ದುರ್ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯುವವಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ, ಮೋಹಿಸಿದರೆ, ಬೇರೆ ಋಷಿ ಮುನಿಗಳು ನೆಗಾಡರೆ? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರೂ ಪರಾಶರನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನು ತೀವ್ರ ಮೋಹಾನೀತರದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ, ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲಾರನೆಂದು ಅವಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮೋಹವು ತೀವ್ರವಾದರೆ ಎಂತಹ ವಿವೇಕಿಯನ್ನೂ ತುಳಿದುಹಾಕುತ್ತದೆ. ಪರಾಶರನಂತಹ ಮಹಾತ್ಮ ನನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮನದಂಡು ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ. ಪರಾಶರ ನೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ತಾನು ಕನೈಯಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಕನ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬರ ಬಾರದು ತನ್ನ ಶರೀರದ ದುರ್ಗಂಧವು ಹೋಗಿ,

ಸುಗಂಧವಾಗಬೇಕು, ತಾನು ಪರಾಶಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಅಕಾಶವೂ ಯಮುನಾ ನದಿಯೂ ನೋಡಬಾರದು. ಅವನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಫಲವು ಸದ್ಯೋ ಗರ್ಭಪಾತವಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ಮಗನು ಪರಾಶರನಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಡಿಮೆಯುವನಾಗಬಾರದು. ಅವಳ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಪರಾಶರನು ಕೇರಿಸಿದನು. ಅವನ ಶಪ್ಕನ ಕುಹಿಮೆಯಿಂದ ಅವಳು ಸುಗಂಧಿನಿಯಾದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದಟ್ಟವಾದ ಮಂಜು ಮುಸುಗು ಹಾಕಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಗರ್ಭೋತ್ಪತ್ತಿಯಾಯಿತು. ಪರಾಶರನು ತಪ್ಪಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸತ್ಯವತಿಗೆ ಸಿದ್ಧೋ ಗರ್ಭದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನು, ತಾಯಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, "ಅಮ್ಮ, ನಾನು ಹೋಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಯಾವಾಗ ಸನೆಯುವೆಯೋ ಅವಾಗ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸತ್ಯವತಿಯು ಆ ಮಗನೇ ವ್ಯಾಸನು. ವೇದ

ಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಿ ರಚಿಸುವಾಗಾದುವರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ವ್ಯಾಸನೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು. ಅವನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ದ್ವೈಪಾಯನನೆಂದೂ, ಅವನು ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ಬರೆದಾ ಶನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆತನ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ, ಜೈಮಿನಿ, ವೈಲ, ವೈಶಂಪಾಯನ, ಅಶಿತ, ದೇವಲ ಮೊದಲಾದವರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಶುಕನೂ ಸೇರಿದ್ದಾನೆ.

ಸುಗಂಧಿನಿಯಾದ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ ಸತ್ಯವತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ವಾಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಶಂಕನು ಎಂಬ ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹಗೊಂಡು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವಳಿಗೆ ಮಗಂದಿರು ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಸೂತ ಪುರಾಣಿಕನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಶೌನಕಾದಿ ಮುನಿಗಳು ಅಡ್ಡ ಬಂದು, "ಮಹಾನುಭಾವರೇ, ಸತ್ಯವತಿಯೂ ವ್ಯಾಸನೂ ಹುಟ್ಟಿದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ನಮಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನಾಗಲಿ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂಶಯ. ಶಂಕನು ಪುರು ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಾಗಿರಲಾಗಿ, ಸುಧಾರಣಾ ಚಿತ್ತರ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸತ್ಯವತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮದುವೆಯಾದನು? ಆತನಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ವ. ರಾ.ವೆಂಯೋರ್ವೆ ಭೀಷ್ಮನು ಅವನ ಮಗನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆ ನಿವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು." ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಸೂತನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಶಂಕನುನಿನ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾಭವನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರೊಳಗೂ ಪ್ರೇರಾದವನು. ಆತನು ಸಾವಿರ ಅಶ್ವಮೇಧ ಯಾಗಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಇಂದ್ರನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಬೇಕೆನಿಸಿದವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ

ಬರುತ್ತಿದ್ದನು ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಗಮ್ಯಕ್ಕೆ
ಗಾಂಧೀವೆಂದೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಅವನು ಇತರ ವೇಷಗಳೊಂದಿಗೆ
ಕೂಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಸತ್ಯಗೋಷ್ಠಿ
ಹೋದನು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀವಿ
ಕೂಡಾ ಬ್ರಹ್ಮನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ಒಂದು ಬದಿ
ಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

ಆಗ ಕೋರಾಗಿ ಒಂದು ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದುದರಿಂದ
ಗಾಂಧೀವಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಬಟ್ಟೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾರಿ,
ಅವಳ ಶರೀರದ ಭಾಗಗಳು ಮಿಂಚಿವು. ಆ ಕ್ಷಣ
ದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿರೆಕಡೆಗೆ
ತಿರುಗಿಕೊಂಡರು ಕೆಲವರು ತೆರೆ ಹೆಚ್ಚಿದರು
ಆದರೆ ಮಹಾಭವನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಭ್ಯತೆ
ಯನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ, ಗಂಗೆಯ ಶರೀರ ಪೌರಯಾ
ದಿಂದ ಮೋಹಾವೇಶಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ನೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ
ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು ಗಂಗೆಯೂ
ಸಹ ಮಹಾಭವನನ್ನೇ ಮೋಹಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು.

ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಅಕಾಶಕೇಯ ದೃಷ್ಟಿ
ಪಾಟಕವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೋಪ
ಗೊಂಡು, "ಒಂೆಯರ ಕುಮ್ಮುಕದಲ್ಲಿ ಮದನಾಚೆ
ಮಾರಿ ವರ್ತಿಸುವ ನಾಂವಿಬ್ಬರೂ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ಮಾನವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರಿ" ಎಂದು ಶಾಪಕೊಟ್ಟನು
ಹೀಗೆ ಶಾಪಬಲಿತವಾಗಿ ಎಂಬ ಜೀವಿಯಿಂದ ಅವ
ರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಬ್ರಹ್ಮನ ಶಾಪವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ತೀರಲೇ
ಬೇಕಾದುದರಿಂದ, ಮಹಾಭವನು ಯಾರ ಮಗನಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಬಹುದೆಂದು ಅರೋಚಿಸುತ್ತ, ತಡೆಗೆ ವರು
ಮಂತ್ರದಡಗಾದ ಪ್ರತೀವನಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ
ಹುಟ್ಟುವುದಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಅವನ ಸಂಗತಿ ಹುಗಿದುವಾಗಿ ಒಂದುಸಾರಿ ಅವ್ವ
ವಸುಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕಿಯೊಂದಿಗೆ

ಮಿಷ್ಠನ ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ
ಪ್ರಭಾಸನೆಂಬ ವಸುವಿನ ಹೆಂಡತಿ, ನಂದಿನಿ ಎಂಬ
ಮಿಷ್ಠನ ಗೋವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಆ ಹಸು ಎಲ್ಲಾ
ಹಕ್ಕುಗಳ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾತಿಯ
ದಿರಬೇಕು ಅಲ್ಲವೆ?" ಎಂದು ಗುಡುಗೊಡನೆ ಅದರ
ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುವ ಖತುಹಲರಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

"ನಿಜವೇ ಮಿಷ್ಠನ ಮುಖ್ಯ ಸಂಜಾತ್ಯೇ ಅದು.
ಆದರೆ ಹೆಸರು ನಂದಿನಿ ಕಾಮಧೇನುವಿನ ಸಂತತಿ
ಯದು ಆದರೆ ಹಾಲು ಕೂಡಿದವರಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಸ್ಥಾನ
ಮರಗವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ" ಎಂದು ಪ್ರಭಾಸನು
ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಗೋವನ್ನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ
ಯಾದ ಉತಿಸರ ರಾಜನ ಮಗಳು ದಿತವತಿಗೆ ಕೊಡ
ಬೇಕು. ಅವಳು ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ಸಾವಿಲ್ಲದೆ ಚಿರ
ಕಾಲ ಬದುಕಿರಬೇಕು. ನನ್ನ ಈ ಅಕ್ಕ ತಿರಲಕ್ಕಾಗಿ
ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ಗೋವನ್ನು ತಂದೇ ತೀರ

ರೇಕು" ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು ಪ್ರಭಾಸನ ಹೆಂಡತಿ. ಹೆಂಡತಿಯರ ವ್ಯಾಮೋಹದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವನಿಗೆ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ, ವಿವೇಕವು ಇರಲಾರದು. ಪ್ರಭಾಸನು ಉಳಿದ ವಸುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ವಸಿಷ್ಠನ ನಂದಿನಿಧೇನುವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ತನ್ನ ಹಸು ಗಗಾದೇ ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ವಸಿಷ್ಠನು ಒಹಳ ಕವೃವತ್ತು ಹುಡುಕ ಕೊಡಗಿದನು. ಕಡೆಗೆ ವಸುಗಳು ಅದನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಕೊಡಲೇ ಅವರು ಮನಸ್ಸನ್ನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಶಾಪಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಸಂಗತಿ ವಸುಗಳಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ನಂದಿನಿಯನ್ನು ತಂದಾ ಅವನಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಸಿ, ಶಾಪವನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

ವಸಿಷ್ಠನಿಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆಯಾಯಿತಾಗಿ, "ಹೆಂಡತಿಗಾಗಿ ನನ್ನ ಧೇನುವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಮಹಾ

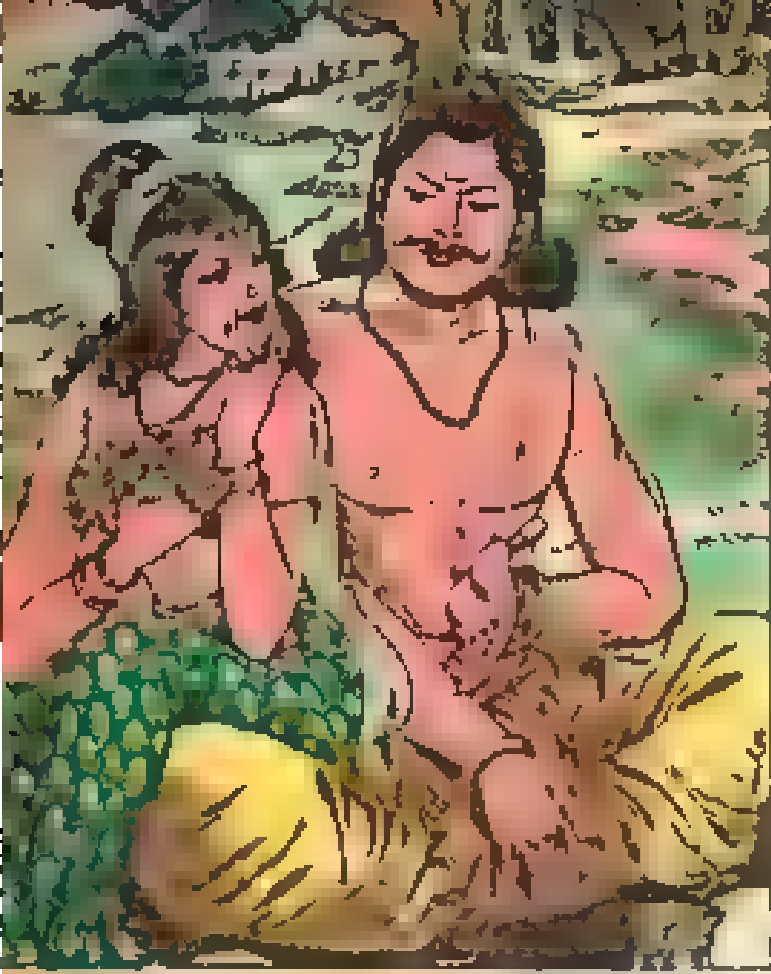
ವಾಪ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಭಾಸನು ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡು, ಕಡೆಯವರೆಗೂ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿರಲು ಇರಬೇಕು. ಉಳಿದವಳು ಮಂದಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೊಡಲೇ ಶಾಪಮೋಚನೆ ಪಡೆದ. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಭೂಮಿ ರೂಪ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಯಿತು." ಎಂದನು.

ವಸಿಷ್ಠನು ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕರುಣೆ ತೋರಿಸಿದನಕ್ಕೆ, ಮುನಿಧನವಿಟ್ಟು ಅವರು ಅಕ್ಷಂದ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಭೂಮಿಗಳಿಗೆ, ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಗಾದೇವಿ ಅವರಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದಳು. ಅವಳೂ ವಸುಗಳೂ ತಮ್ಮ ಶಾಪಗಳನ್ನು ಕೂರಿತು ಒಟ್ಟಿರಿ ಗೊಟ್ಟಿರು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅಗ ವಸುಗಳು ಗಂಗೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ನಾವು ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತೇವೆ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹವಿಟ್ಟು ಕುತನು ರಾಜನಿಗೆ ಪತ್ನಿಯಾಗಿದ್ದಾ ಬಿಡು. ಆಮೇಲೆ ನಾವು ಒಟ್ಟಿಲ್ಲದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತೇವೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂತಲೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಿಡು. ನಮ್ಮ ಶಾಪ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಗಂಗಾದೇವಿ ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಹೀಗೆ ಮುಂದೆ ಪಡೆಯಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲ ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಯ ವಾದಂತಾಯಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರತಿಪರಾಜನು ಗಂಗಾತೀರದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅರ್ಘ್ಯವಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನವಯೌವನವಾದ ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಶುಕಾ ತಂತ್ರಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅಕನನ್ನು ಸವಿಸಾಟಿದಳು, ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಅರ್ಘ್ಯವಿಟ್ಟು ಹವ ಮಾಡಲು ಕುಳಿತುದೇ ತಡ. ಅವಳು ಸ್ವತಂತ್ರಳಾಗಿ ಅಪಟ ಬಲ ಕೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರತಿಪರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, "ಅಮ್ಮಾ, ಯಾರು ನೀನು? ಹೀಗೇಕೆ ಒಂದು ವಸ್ತ್ರ ಕೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವಳು ಕಿರುನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ "ನಾನು ಯಾರಾದ ಕೇನಾಯಿತಿಗ? ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ನೋಡೋ ನವಮನ್ನಣೆ ಹಾಗೆಲಾಗಿವೆ. ನನ್ನ ಯೌವನವನ್ನು ನಿನಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಅಂದ ಒದ್ದಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ" ಎಂದಳು.

"ಅದರ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ತಪ್ಪಿದೆಯಲ್ಲ? ಒಂದು ಕೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗಷ್ಟೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನಾನು ನನಗೆ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನಗೊಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದ ವತ್ತದಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ನೀನು ವತ್ಸಿಯಾಗಿ ಬರುವೆಯಂತೆ. ನಿನ್ನಂಥ ದೇವತಾ ರೂಪಿಗಳಿಗೆ ಕಾಲಗತಿಯ ಪರಿಮಿತಿ ಇರುವದಿಲ್ಲ? ನನಗೆ ಈಗ ಮಕ್ಕಳೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚುಕಿಸಬೇಡ ನಿನ್ನ ವಸ್ತ್ರ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರಲಿ ನನಗೆ

ಸಂತಾನದೊಳಗೆ ಬರಬಹುದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರತೀವನು ಅವಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅನಂತರ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ತಾವ ಪಡೆದ ಮಹಾಭಿಷೇಕ ಪ್ರತಿವರಾಜನಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಕಂಠನು ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಜನ್ಮವಾಗುವಾಗ ಕಂಠನು ಪಾರ್ಯವ್ರತಾದ್ಯನಾದ ಮೇಲೆ, ಪ್ರತೀವನು ಕಂಠನು ವಿಷ್ಣೋಂದಿಗೆ ತನಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಸ್ತ್ರೀಗೋಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಭಾವನೆಯ ವಿವರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಅವಳ ಅಗಮನವನ್ನು ಇಗಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿರು. ಅವಳನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗು" ಎಂದು ನಡೆದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಕಂಠನು ತನ್ನ ಕಂದೆಯಿಂದ ಬಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಳೆಸುತ್ತ, ಒಂದು ದಿನ ಗಂಗಾನದಿ ತೀರದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಯಾದಲು ಹೋದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತಹ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಶೋಭಿಸುವ ಗಂಗಾದೇವಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರಿಯಾದವಳು ಯಾರೊಬ್ಬರಾದರೂ ಅವನು ಅಕರ್ಷಣೀಯರಾದರೂ ಇವರೂ ಸಹ ಅವನ ಅಂದ ಬೆಂದ ಗಾಂಭೀರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮಹಾಕಂಠನ ರೂಪವು ಅಷ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅಗಮನೀಯ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಕಂಠನು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಯಾರು ನೀನು? ಯಾರಾವರೇನಂತೆ?" ನಿನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈಡುಕೊಂಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಗುಣದಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

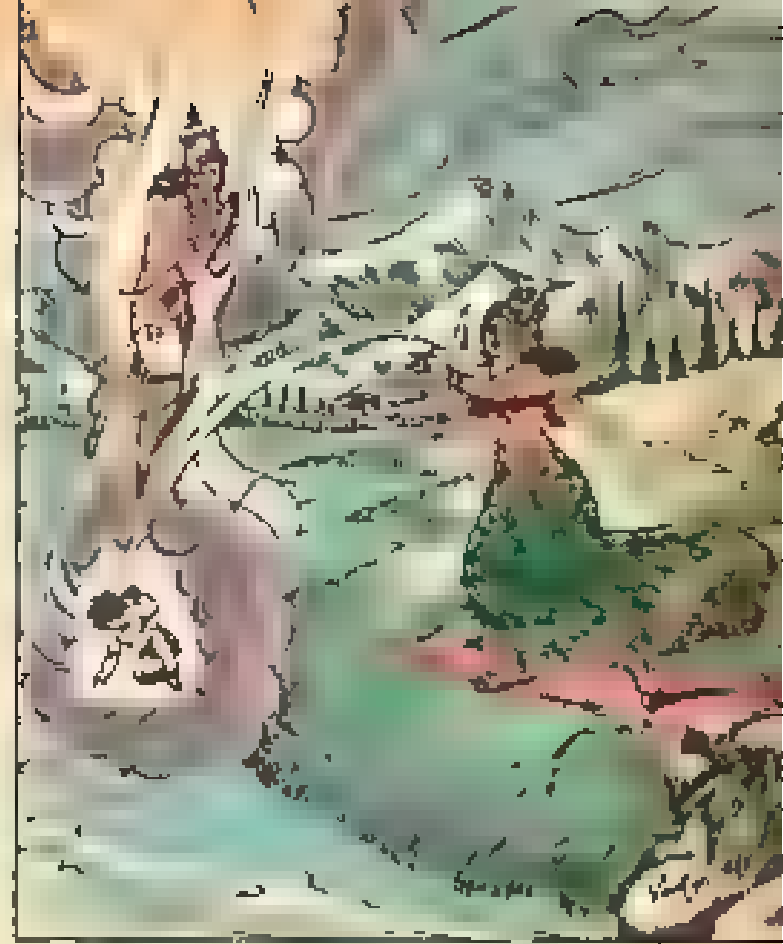
ಇವನೇ ಮಹಾಭಿಷೇಕನು ಗಂಗಾದೇವಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. "ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಒಡರೇ ನೀನು ಪ್ರತಿವ ಮಹಾರಾಜನ ಮಗನೆಂದು ಗೊತ್ತಾ

ಯಿತು ಇಷ್ಟು ಕೊಡ್ತೆ ವಂಶದವನನ್ನು ಮದುವೆ
 ಯಾಗಲ: ಯಾವಳಾದರೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವಳೇ ?
 ನಾನು ಕೂಡಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ
 ಪ್ರೇಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಮುಂದಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಗತಿ
 ಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಅದೇನೆಂದರೆ
 ನಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಎಂತಹುದಾದರೂ ಸರಿ
 ನೀನು ಅದನ್ನು ಕೂರಿತು ಕೇಳಕೂಡದು, ತಡೆಯಲೂ
 ಬಾರದು ನನಗೆ ಅಪ್ರಿಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನಿನೂ
 ಮಾಡಬಾರದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರೆ ನೀನು ನನ್ನ
 ಪತಿಯಾಗಿ ಸುಖಸಂತೋಷವಾಗಿರುಳುದು ನನ್ನ
 ಈ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಪೂಜಾರ್ಥದರೂ ಭಂಗಬಂದರೆ
 ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ
 ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಆ ಮೇಲೆ ನ್ನನ್ನು ದೂರಿ ಪ್ರಯೋಜನ
 ವೇನಿಲ್ಲ." ಎಂದಳು. ವಸುಗಳು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ
 ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ
 ಅವಳು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಅವಳ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಶಂತನು ಒಪ್ಪಿದನು ಗಂಗೆ
 ಕೂಡಾ ಒಡಳ ಗಾಲದಿಂದ ಅರ್ಧಲ್ಲಿ ಟುಗ್ಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ
 ಳಾದುದರಿಂದ, ಕೂಡಲೇ ಶಂತನುವನ್ನು ಗಾಂಧರ್ವ
 ವಿಧಿಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅರ
 ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು ಗಂಗೆ ಶಂತನುಗಳ ಸಂಸಾರವು
 ಸುಖಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಸಾಗತೊಡಗಿತು.

ಶಂತನು ಪತ್ನಿಯಾದ ಗಂಗಾದೇವಿ ವ ರುವಮಾ
 ಪೇ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಹಡೆದಳು ಕೂಡಲೇ ಆ
 ಮಗುವನ್ನು ಗಂಗಾ ನದಿಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು ಹೀಗೆ ವರ್ಷ
 ಕ್ಕೊಬ್ಬ ವಸುವನ್ನು ಮಗನಾಗಿ ಹಡೆದು ನದಿಗೆ
 ಹಾಕಿದಳು. ವಿಳು ಮಂದಿ ವಸುಗಳೂ ಅವಳ ಗರ್ಭ
 ದಲ್ಲಿ ಮಾನವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಕೂಡಲೇ ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದು
 ಶಾವಮುಕ್ತರಾಗಿ ಹೋದರು.

ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ
 ಶಂತನುವಿಗೆ, ಕುಂಭಾ ವೇದನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಬಾಯಿ

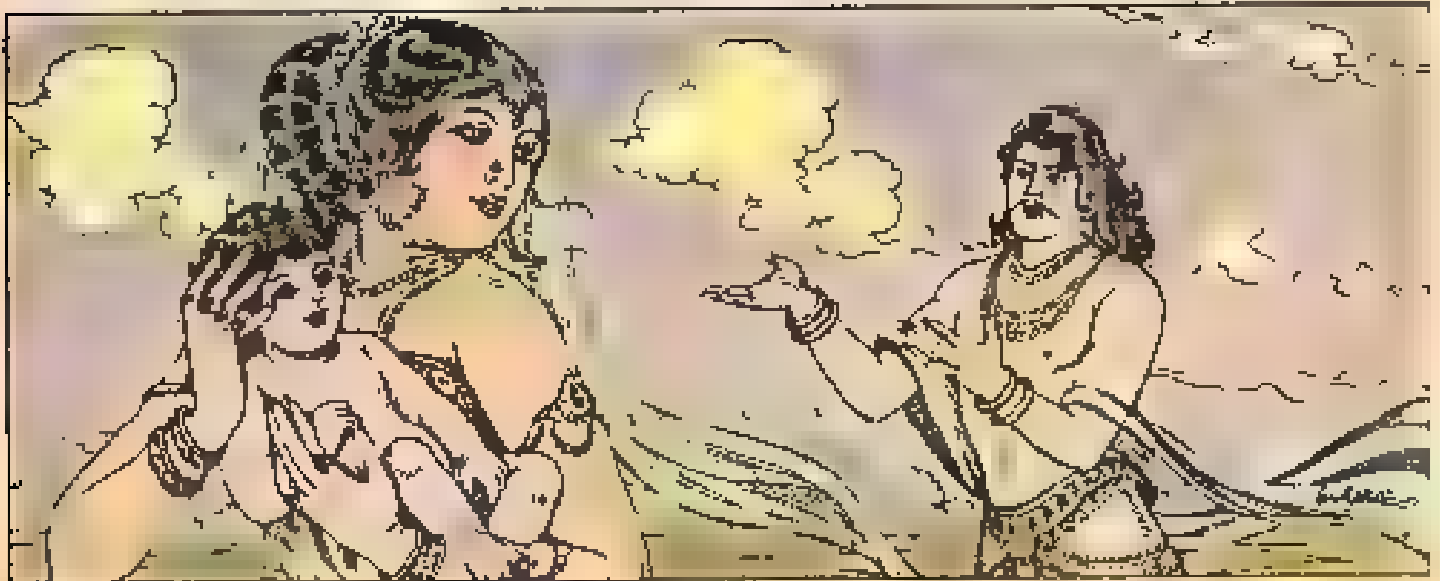
ಯತ್ರಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬಿಡಿದ್ದಳು ಗಂಗೆ
 ವಿಳು ಮಂದಿ ಸುಂದರ ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಹೆತ್ತು, ದಯಾ
 ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳಿಂದ ಕೊಲ್ಲುಬಿಡುತ್ತಾಳಲ್ಲ ! ಇನ್ನು ಇವಳೆಂದ
 ತನ್ನ ವಂಶವು ನಿಲ್ಲುವ ಒಗ್ಗರೆಯಿಲ್ಲ ? ಹೀಗೇಕೆಂದು
 ಕೇಳಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಅವಳು ಹೊರಾಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ !
 ಇಂತಹ ನಿಯಮಹೀನ ಮಾನವಾಕೀತಳನ್ನು ಮಾಡಿ
 ಕೊಂಡರೆ ಹೀಗಾಗಬೇಕು ಮತ್ತೇನಾದೀತು !

ಗಂಗಾದೇವಿ ಎಂಟನೇಸಾರಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು
 ಎನಾದರೂ ಸರಿಯೇ, ಈ ಸಾರಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗು
 ವನ್ನು ದಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು ಮತಾಂಕುರಕ್ಕೆ
 ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಶಂತನು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಿತ
 ನಾಗಿದ್ದನು ಗಂಗೆ ಎಂಟನೇ ಮಗುವನ್ನೂ ಹಡೆದಳು
 ಈ ಮಗುವೇ ಶಾವಸ್ತ್ರವಾಗಿ ದೀರ್ಘ ಬ್ರಹ್ಮ
 ಚಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇಕಾದ ಎಂಟನೇ ವಸು ಪ್ರಭಾಸನು
 ಹೆತ್ತ ಕೂಡಲೇ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಕೂಡಾ ಗಂಗೆ
 ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಲು ಹೊರಟಳು.

ಅಗ ಶಂತನು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಬಹಳ ವಿನಯ
ದಿಂದ, "ನಾನು ಜನವಾಗಲೂ ನಿನ್ನಿಗೆ ವಶನಾಗಿರು
ವವನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಬೇಡ.
ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹಡೆದ ಮಗ
ನನ್ನು ನೀನೇ ಕಯ್ಯಾರೆ ಕೊಲ್ಲುವುದು ಯಾವ
ನ್ಮಾಯ? ನಿನಗೆ ಯಾವ ದ್ರೋಹವನ್ನೂ ಮಾಡದ
ಮಗುವನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಲ್ಲುವುದುಂಟೆ? ನಿನಗೆ
ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರುವನೆಂಬ ದೋಷಕ್ಕಾಗಿ ವಂಶ
ನಾಶನವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವಿಯಾ? ಎಳು ಮಕ್ಕ
ಳನ್ನು ಕೊಂದಾಯಿತು ಇವನನ್ನಾದರೂ ಬದುಕಲು
ಬಿಡು." ಎಂದು ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಗಂಗಾದೇವಿ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದವ
ಳಂತೆಯೇ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನಡೆದೇ ನಡೆದಳು.
ಶಂತನು ತಾಳಲಾರದಷ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ ಅವಳನ್ನು
ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ, "ಎಲಗೇ ದುಷ್ಟಳೇ! ನಿನಗೆ ಗಂಡನ
ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷವಿಲ್ಲ! ನರಕದ ಭೀತಿ
ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೆತ್ತ ಮಗುವನ್ನು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ
ಬಿಸುಲು ಕೊಲ್ಲುವ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವ ದುಷ್ಟನು
ಹಡೆದನೋ? ನೀನು ಇದ್ದಾರೆ ಇರು, ಹೋದರೆ
ಹೋಗು. ಈ ಸಾರಿ ವನಾತ್ಮ ಈ ಮಗುವನ್ನು
ಕೊಲ್ಲಲು ಬಿಡಲಾರೆ! ನಿಲ್ಲಬಿಡ!" ಎಂದನು.
ಅಗ ಗಂಗಾದೇವಿ ಶಾಂತ ಮಂದಸ್ಥಿತಳಾಗಿ

ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೋಪವಿಲ್ಲದೆ, "ರಾಜಾ, ವಿಧಿ
ನಿಯಮಕ್ಕೆ ನಾನೆಲ್ಲರೂ ಒಳಗಾದವರೇ ನೀನು
ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಮೀರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನು
ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಪುಣ ಮುಗಿಯಿತು. ನಿನ್ನಂತಹ
ಉತ್ತಮನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ
ವಾದರೂ ಆದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಎನಿಸಿಗೆ ನಿನಗೆ
ಹೇಳಬೇಕು. ನಾನು ಎಲ್ಲರ ಹಾಗಿನ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲ,
ಒಂದು ದೇವ ಕಾರ್ಯದ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಯೇ
ನಿನ್ನನ್ನು ಪರಿಸಿದನು. ಮುಷಿಯ ಶಾಪದಿಂದ ಆಪ್ತ
ವಸುಗಳು ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು
ನಿನ್ನ ಮೂಲಕ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಲು
ಒಪ್ಪಿದೆನು. ಅವರು ಮಾನವರಾಗಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರಲು
ಇಷ್ಟವಡೆದವರಾದ್ದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಾಪ
ವಿಮುಕ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು
ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಶಾಪ ಪೂಜೆಗಳ ವಿಚಾರ
ವಿಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ನೀರಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆನು
ಈಗ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಎಂಟನೇ ವಸು. ಇವನು
ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ದು ನಿನಗೆ ಕೀರ್ತಿ
ತರುವನು. ಈಗ ಇವನನ್ನು ವಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೆ
ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಆ ಮೇಲೆ ಕರೆ
ತಂದು ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ
ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆ

೧೯೪೧ ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ

ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆ ಎಂಬ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆ ಎಂಬ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆ ಎಂಬ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆ ಎಂಬ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯು ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಪಿತ್ತಲೆಗುಡ್ಡದ ಹೂ

ಚಿದ್ರದ್ರಾಂತನು ರುಕ್ಕಿಗೆ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದನು. ರುಕ್ಕಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹುದುಗಿಸಿದ್ದಳು ಅವಳು ತಂದೆ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಗಳನ್ನೂ ಇತರಗಳನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟೇನೂ ಸ್ಥಿತಿಮಂತರಲ್ಲದ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು. ನಿನ್ನೊಂದು ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ, ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಡನನ್ನು ಕೇಳಿ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದು ಕೊಡುವವಳೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತನ ಉದ್ಯೋಗವು ಸ್ಥಳದೇ, ಅನಾಥನಾಗಿದ್ದ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಅಜ್ಜಿಯೇ ಸಲಹೆ ಸಹಕೃತ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಿಧಿ ಸಿಗುವ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ದವ್ವಗಳ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಹೊಳೆ ಕವಿ ತುಂಬಿಸಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಕೂಡಾ ಎದಾದರೂ ಯಾವುದಾದರೂ ನಿಧಿ ಸಿಗುತ್ತಾಂಬ ಭ್ರಮೆ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ ಬೀಜವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳನ್ನೆ ಓತಾಟಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ. ಆದರಿಂದ ಅವಳು ಓತಾಟಿಗಳ

ಸಹಾಯದಿಂದ ನಿಧಿಯನ್ನು ಸೇವಿಸಬಹುದೆಂದಾ ಕೋಡನು. ಅವಳಾಗಿಯೇ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ಎಡತಾಕೆ ಕೊಂಡಿರುವನು. ಓತಾಟಿಗಳು ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತವಂತೆ. ಮದುವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಉರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುಬಿಡು ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ಮಶಾನದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಪಾಳು ಮನೆ ಯನ್ನೇ ಸರಿಪಡಿಸಿ ಸಹಸಾರ ಹೂಡಿದ್ದನು.

"ಇಂಥಾ ಮನೆಯೋ! ಮನೆಯಾದ ಹಾಗಿದೆ. ಊರು ಸಡುವೆ ಒಳ್ಳೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಇಂಥಾ ಕೊಂಪೆಯಲ್ಲಿರಲು ನನ್ನಿಂದಾದಷ್ಟು"

ಎಂದಳು ರುಕ್ಕಿಗೆ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿರಾಗಲೇ.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ "ಮನೆ ಕಟ್ಟುವುದು ಅಂದರೆ ಹಕ್ಕಿ ಗೂಡು ಕಟ್ಟುವುದು ಅಂತ ಮಾಡಿದಿಯೇನೇ? ನಮ್ಮಗೇನು ದರೂ ನಿಧಿ ದೊರಕಲಿ." ಎಂದನು.

"ನಿಧಿ ಸಿಗುವುದು ಅಂದರೆ ಏನು ಸಿಗುವ ಹಾಗೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿರಾ?" ಎಂದು ರುಕ್ಕಿಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದಳು. "ನೋಡುತ್ತಿರು. ನಿನ್ನಗೇ ಗೊತ್ತಾಗು"

ತ್ತದೆ" ಎಂಬ ಅವಳ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿರುವ ಚಂದ್ರ
ಕಾಂತ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಯಾವುದೋ ಶಬ್ದವು
ರುಕ್ಕಿಣಿಗೆನ್ನು ಹೊಡೆದಬಿಟ್ಟದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿತು.

ಸ್ವಶಾನದ ಕಡೆಯಿಂದ ಏನೇನೋ ಕೋರಾ
ಹವವು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಗಂಡನನ್ನು
ಕಟ್ಟಿ ಎದ್ದಳು. "ಅದೇನು ಗಲಾಟೆ?" ಎಂದಳು.

"ಓಹೋ! ಪಿಶಾಚಗಳ ಹಾಗಿದೆ! ಬಿಡಬಾರದು!
ಇರಾ, ನಾನು ಅವುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿ ಬರು
ತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಎದ್ದನು.

ರುಕ್ಕಿಣಿ ಕೆದರಿದಿದ್ದು. "ಅಯ್ಯೋ! ನಿಮ
ಗೇನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟಿತು? ಪಿಶಾಚಗಳೊಂದಿಗೆ
ಮಾತಾಡುವುದೆಂದರೇನು? ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ನಾಳೆಯೇ
ಈ ಮನೆ ಮೇಲೇ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ
ಹೋಗೋಣ!" ಎಂದಳು.

"ನಿನಗಿರುವ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಇಷ್ಟು. ಆ ಪಿಶಾಚ
ಗಳ ಸ್ನೇಹಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಈ ಸ್ವಶಾನದ ಹತ್ತಿರ
ಮನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಗೊತ್ತಾ? ಅವು ಸುಮ್ಮನೆ
ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಕೆಡುಕು
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ! ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡರೆ ನಿಧಿ ಸಿತ್ತೇವುಗಳ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳು
ತ್ತವೆ." ಎಂದು ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಸ್ವಶಾನದಕಡೆಗೆ
ಹೋದನು.

ಸ್ವಶಾನದ ಮುಂದಿನ ಭಾಗದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಒಂದು
ಗೋಳೇವಾರದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಕೇಕೇ
ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಿಟಿಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹಾರಿ
ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವು ಚಂದ್ರಕಾಂತನನ್ನು
ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, "ಯಾರದು? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು
ನಿನಗಿಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ! ನೀನು ಬದುಕಿರುವ ನರ
ಮನುಷ್ಯ ತಾನೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದವು.

"ಹೌದು ಮನುಷ್ಯನೇ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬಂದೆ
ಇದು ಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ ನನಗೆ ನೀವೆಂದರೆ ತುಂಬ ಇಷ್ಟ.

ಮನುಷ್ಯರಿಗಿಂತ ನೀವೇ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮರು.
ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ." ಎಂದ ಚಂದ್ರಕಾಂತ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ." ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಅವನ
ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅದೂ ಇದೂ ಕೇಳಿ
ಹರಟೆ ಹೊಡೆದು ಅವನನ್ನು ನಗಿಸಿದುವು. ಅವು
ಹೊತ್ತಾಯಿತೆಂದು ಮಾಯವಾದಮೇಲೆ ಚಂದ್ರ
ಕಾಂತನು ಮನಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಹೃದಯವು ತಿಕಿತಿಕಿ ಎನ್ನುತ್ತಿರಲು ಗಂಡನ ದಾರಿ
ಯನ್ನು ಮೋಡುತ್ತಿರುವ ರುಕ್ಕಿಣಿ ಗಂಡನು ಕ್ಷೇಮ
ವಾಗಿ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿಮಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ
ವಷ್ಟೆ? ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಕಾಡವೇನು? ನಿಧಿವಿಕ್ಷೇಪಗಳ
ಮಾತು ಬಂತೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಆಗಲೇನಾ" ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ.
ತಡೆದುಕೋ" ಎಂದ ಚಂದ್ರಕಾಂತ. ರುಕ್ಕಿಣಿಗೂ
ಧೈರ್ಯವು ಬಂತು. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ
ಮಾತನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ದಿನಾಧ್ಯಾಪ್ತಿ ಸ್ವಕಾರದ ಒರಾಟ
ಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ
ತೊತ್ತು ಕಾರ್ಯವನ್ನಾಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು
ದಿನ ಅವನು ಹೊಡತಿಯೊಂದಿಗೆ "ನಾಳೆ ಒರಾಟ
ಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಲೀಕಾಡ್ ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ
ಸ್ವಲ್ಪ ಜೊರಾಗಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿರು" ಎಂದು
ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಸಾವಾಸಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಹಾಕಿದನು.

ಒರಾಟಗಳು ಚಂದ್ರಕಾಂತನ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು
ಮಾನ್ಯತೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ತೊತ್ತಿಗೆ ಅವನ ಮನೆಗೆ
ಉಬ್ಬಿ ಬಂದುವು. ರುಕ್ಮಿಣಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬಡಿದಳು.
ಈ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ, "ಎಮ್ಮೆಗೆ
ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ತಮಾಷೆ ಲೀಕಾಟವನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಿದ್ದೆ.
ಅದರ ನಾನು ಬಡತನ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಧಿ ನಿಕ್ಷೇಪ
ಹಿಡಿದ ದಾರಿ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳಿ-ನಿರಾ' ದಿನಾ ನಿಮ್ಮಗೆ
ರಾಜೀವಪಾಠ ಮಾಡಿ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುವೆ" ಎಂದು.

ಒರಾಟಗಳು ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ
ಪಡುತ್ತ. "ಎಷ್ಟಾ ಮಾತು ಹೇಳಿದೆಯೋ
ಪಾಠದ ಮಾತು! ನಾವು ಹೀಗೆ ಒರಾಟಗಳಾಗಿ
ಅರೆಯಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದುಕೊಂಡೆ" ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ
ನಿಧಿ ನಿಕ್ಷೇಪಗಳಿಗಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದ ಮಾತು ಬಿತ್ತ
ಗುಡಿ ಗುಂಡಾರಗಳನ್ನು ಅರೆಯುತ್ತಾ, ಒಂದು
ಗೊಡೆ ಲದ್ದು ಸಾ, ಹೊಗೆ ಹೀಗೆ ಒರಾಟಗಳಾಗಿ

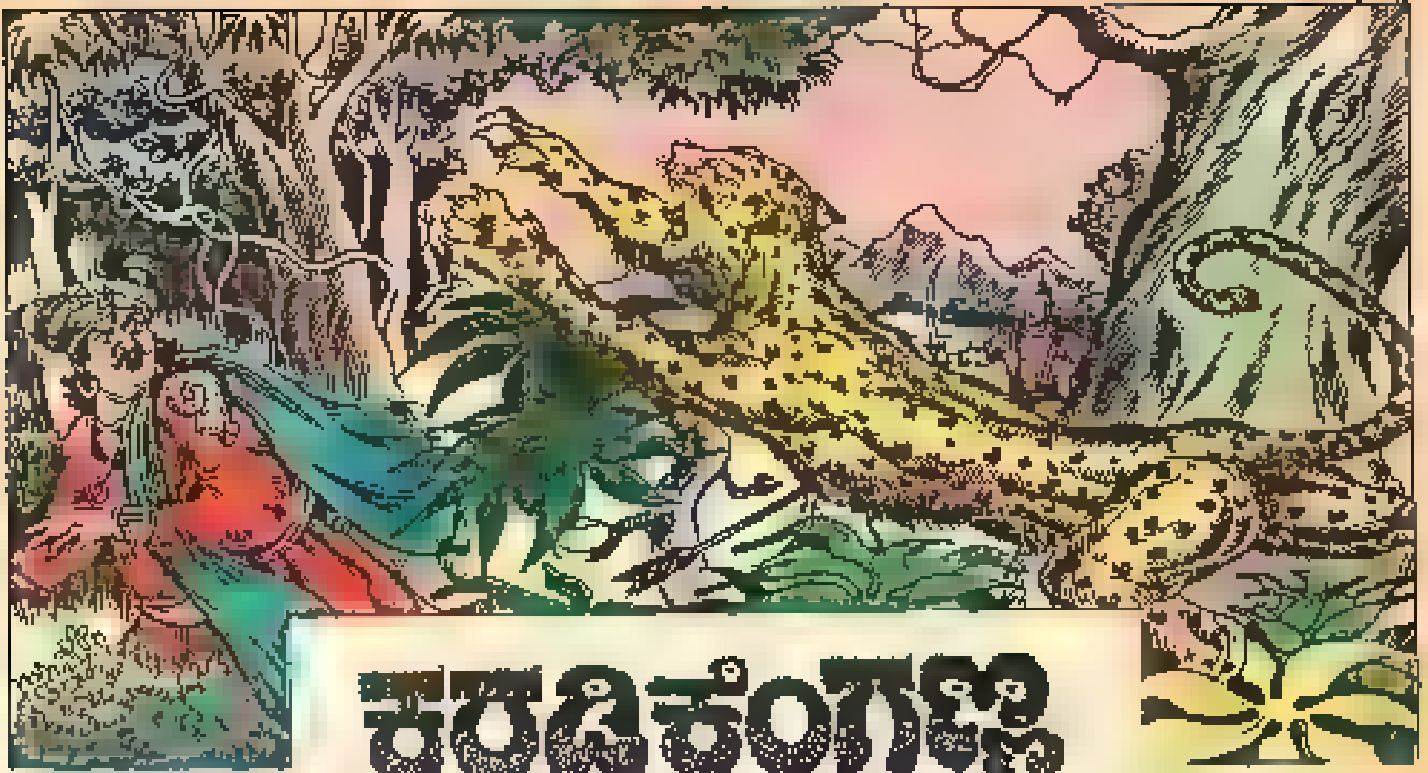
ಗಡಿ ತಪ್ಪಿ ಕುತ್ಸಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ! ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಅಂಥ
ಯೋಚನೆ!" ಎಂದು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನನಗೆ ನಿಧಿ ಹಿಡಿದರೇ ಇಲ್ಲ
ಮೆದಾಯಿತು" ಎಂದ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಬಿತ್ತು ಬಡಿದವ
ನಂತೆ ನೋಡುತ್ತ.

"ಅದಕ್ಕೇನೆ ಕೊಂಪೆ ಮುಳುಗಿದವನಂತೆ ನೋಡು
ವೆಯೋ ಮನುಷ್ಯಾ, ನಿಧಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವೇನು ಬಿಡು? ನೀನಾಗಿ ಸ್ವಂತ
ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅದೇ ನಿಧಿ!"
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒರಾಟಗಳು "ಇನ್ನು ಇವನ ಸಾಮಾನ್ಯ
ದಲ್ಲದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಒರಾಟ ವನ್ನು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ!
ಸಾಕು ಈ ನಂನ ಸಾಮಾನ್ಯ!" ಎಂದ.ಕೊಂಡು
ಫಲವೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದುವು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಕರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ
ಒರಾಟಗಳು ಬಂದ ಹಾಗೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ
ದೀವಲೆ ಇಲ್ಲ ಅಷ್ಟಾಗಿಯೂ ನಿಧಿ ನಿಕ್ಷೇಪಗಳ ಹುಟ್ಟು
ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಎರಡೊಳಗೆ
ಸ್ವಕಾರದ ಬಡಿದುಬಿಟ್ಟ ಪಾನೆಯನ್ನು ಪಾಲಿ ಮಾಡಿ
ಉರಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಪಾನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಪಡೆದು
ಕೊಂಡನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯಲ್ಲಿ
ನೇಪುರ್ಯುಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಸಾಧಕ ಜೀವನ
ವನ್ನು ಕಂಡಿದನು.

ಕರಡಿ ಕಂಗಳಿ

ನಂದಿ ತೃಗ್ಗಿ April 1979

[ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಅನೆಯಿಂದ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾ ಬುಗ್ಗದಂತ ರಾಕ್ಷಸನ ಒಳಗೆ ಬಂದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದಿದ್ದು, ಅರಣ್ಯನೊಳಗೆ ಓಡಿವೊಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಚಿರತೆ ಹಾರಲು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಅಟವಿಕನೊಬ್ಬ ಚಿರತೆಯನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆದನು. ಆ ಬೆಟ್ಟಗೆ ಚಿರತೆಯೊಂದಿಗೆ ದುರ್ಮುಖರಾಜನೂ ಕೆಳಗಿದ್ದನು.]

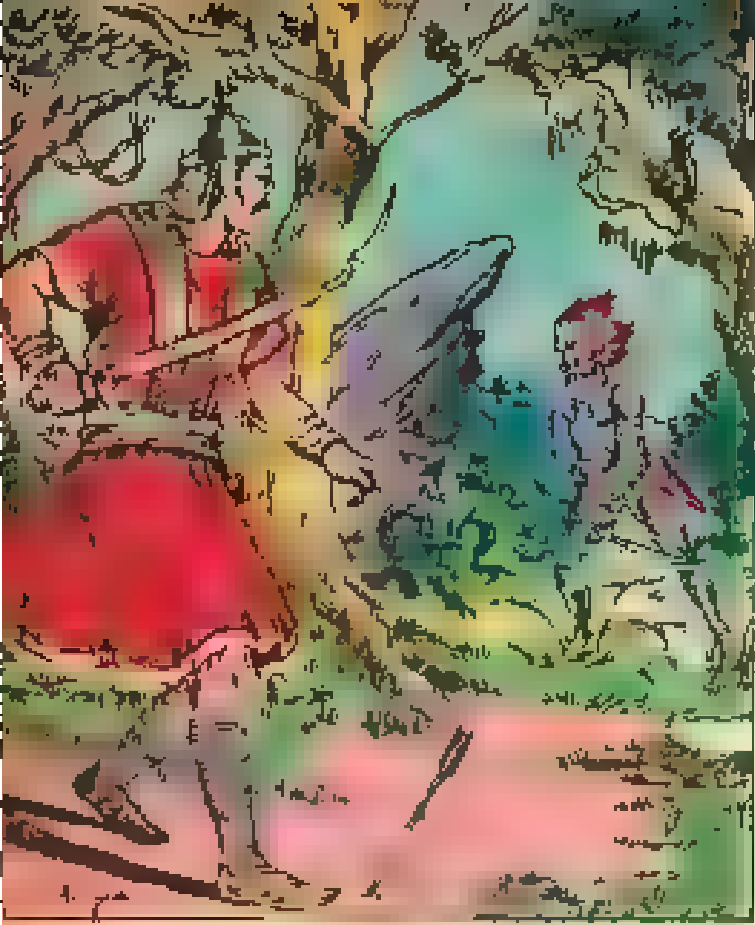
ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನೂ ಚಿರತೆಯೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದವರಿಗೆ ರಾಜನ ಇತಿಶ್ರೀ ಯಾಯಿತೆಂದೇ ತೋರಿತು. ಚಿರತೆಯ ಕಿಬ್ಬದಿಗೆ ಬಾಣವು ನಾಟಿತು.

ಅದು ರೋಷದಿಂದ ಹಾರಿ ತುಳ್ಳುತ್ಥಿರಲು, ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಪೂಜಾರಿತ್ ಒಂದು ಪೊದ ರಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಲಕ್ಕೆ ಜಾರಿ ಬಿಟ್ಟವರಿಂದ ಬಲವಾರ ಗಾಯಗಳೇನೂ ಆಗದ ಆ ಗಂಡದಿಂದ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಪಾರಾಗಿದ್ದನು ಚಿರತೆ ಇನ್ನೂ ಎಗರಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು.

ಕೈಕಾಲು ಹಾರಿಸುತ್ತ ಅಟವಿಕನನ್ನು ನೋಡಿ. "ಎಲೋ, ಹಾಗೇನು ನೋಡುವಿ? ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಣ ಹೊಡೆದು ಆ ಚಿರತೆನ ಕೊಲ್ಲೋ! ಆರ್ಥಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುವಿಯಲ್ಲಾ " ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಪುನಃ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೂಗಿಯುತ್ತ. 'ಮಹಾರಾಜರೇ! ಇದಂಥಾ ಚಿರತೆಯೋ! ಅಂಥಾ ಬಾಣ ಮೊಳದಷ್ಟು ಚುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡರೂ ಇನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತದಲ್ಲಾ? ಈಗ ಏನು ಮಾಡುವುದವ್ವಾ!'

"ಜಂದಮಾಮ"

ಹೇಗಾದರೂ ಆಚೆಗೆ ಓಡಿಹೋದಿರಬಹುದೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಚಿರತೆಯ ಅಳವಿನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತ, ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋಪದಿಂದ, "ಎಲೋ! ಕೈಲಾಗದ ಭಂಡಾ! ನಿನ್ನಗೇನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಗಿದ್ದಿ ಇದೆಯೇ? ಸೋಟದ ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದು ಅದರ ತಲೆ ಕಡಿಯೋ! ಒಳಿಪಿ ನೋಡುವ ಈ ಅಟವಿಕನಾವನು? ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದವ ಹೀನಾ? ಅವನಿಗೂ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ! ಬೇಗ ಅದರ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸುವುದು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅಟ!" ಎಂದನು.

ಚಿರತೆ ದುರ್ಮುಖನ ಹತ್ತಿರವಾಗಿಯೇ ನಗೆ ಹಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಅಡಿಗೆಡೆಗೂ ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಗಿನಿಂದಲೂ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಮೌನವಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಟವಿಕನು ವಿನಯೋ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವ

ನಂತೆ, ಕಲೆಯಾದಿ ಸಣ್ಣ ನಗೆ ನಕ್ಕು, "ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಎನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ವರಹಗಳೆಂದರೆ ವಿನೆಂದು ತಿಳಿಯದವನಲ್ಲ ನನಗೆ ಎಂದು ವರಹ ಕೊಡುವೆನೆಂದೆಯಲ್ಲಾ? ಆದರೆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯ ಬೇಕು" ಎಂದು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಣ ಹೂಡಿ. ಅಂಗರಕ್ಷಕನ ಮೇಲೆ ಗುರಿ ಹಿಡಿದು, "ನೀನೇನೋ ಅವನನ್ನು ಮಹಾರಾಜಾ ಅನ್ನುತ್ತೀ ಅದು ನಿಜವೇನು ಅಲ್ಲ ಕುಳ್ಳಾ? ಅವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಹಾರಾಜನೇನಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದೋ! ನಾನೇ ಮಹಾರಾಜ! ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಕೊಲ್ಲು, ಕೊಲ್ಲು ಚಿರತೆನ" ಎಂದು ಕೂಗಿದ ದುರ್ಮುಖರಾಜ

ಚಿರತೆಯನ್ನೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು, ರಾಜನಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಓಡಲಾಗದಂತೆ ಮುಳ್ಳುಪೂದರೂ ಗಳಿಸುವುದನ್ನೂ, ಚಿರತೆ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಹಾರಲಿರುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿದು, "ಮಹಾರಾಜರೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಒಲೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಗಾಯಗೊಂಡ ಚಿರತೆಯನ್ನು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊಡೆದು ಕೊಂದುಬಿಡಬಹುದು ಅವನೇನೋ ಮೌನಮೇಷ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ" ಎನ್ನುತ್ತ ಒಂದಡಿ ಮುಂದಿಟ್ಟನು.

ಆಗ ಅಟವಿಕನು ಅಂಗರಕ್ಷಕನ ಮುಂದೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಬಾಣವನ್ನು ಹೊಡೆದು, ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೂಡಿ, "ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವೆಯಾ, ನನ್ನ ಬಾಣದಿಂದ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯಲೇ? ಚಿರತೆಯಂತೂ ಪಾಯುವ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ರಾಜನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕಡಿದು ಯಾವ ಸದಿಬದಿ ಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಗಾಯದ ನೋವಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುವುದಂತೂ ಖಂಡಿತ" ಎಂದನು ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ಚಿರತೆಯನ್ನು

ಕೊಲ್ಲಲು ಎರಡಡಿ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು, ಹೆದರಿ ಎರಡಡಿ ಹಿಂದಿಟ್ಟು. "ಎಲೋ, ಅಟವಿಕಾ. ನಾನು ಉಪಯುಗಿರಿ ರಾಜನಾದ ದುರ್ಮುಖನು ಎದಿಯ ಅಟದಿಂದ ಹೀಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು. ನೀನು ಬಿಟ್ಟ ಬಾಣ ಇದರ ಮುರಗಕ್ಕೆ ತಾಗಿಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಣದಿಂದ ಇದನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದೇ ಅದು ಸಾಯುವ ಹಾಗಿದೆ. ಹೂಂ. ಬೇಗ" ಎಂದನು.

"ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಬಿಡು ತಿತ್ತಲ್ಲ, ಇದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾಯುತ್ತಿತ್ತು, ರಾಜರಾಗಿ ಸೈನ್ಯ ಗೈನ್ಯ ಎನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒರುವುದುಂಟೇ ಮಹಾರಾಜರೇ?" ಎಂದು ಅಟವಿಕನು ಬಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ಅಂಗರಕ್ಷಕನಿಂದ ಬಾಡ ರಾಯನಿಗೆ ಚರತೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದನು.

ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಚರತೆ ಗರ್ಜಿಸಿ ಕೊನೆಯ ರಭಸದಿಂದ ರಾಜನ ಮೇಲೆಯೇ ಲಿಂಫಿಸಿತು ಅದುದರಿಂದ ಅಟವಿಕನು ಬಿಟ್ಟ ಬಾಣವು ಗುರಿ ತಪ್ಪಿ ಮುಂದಿದ್ದ ಮರದ ಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು.

ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಚರತೆಯ ಸೇರಿಸಿತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅತ್ಯವಾಗಿ ಹಾರಿ ಭೂಪರಿಣಾಟಿಗೆ ಬಿಗು, ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚರತೆಯು ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದಿದ್ದು ಕಾಲಗಳು ಬೆನ್ನಿಗೆ ತಾಗುವಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓಡಿದನು. ಚರತೆಯೂ ಅಪ್ಪಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವನನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿತು.

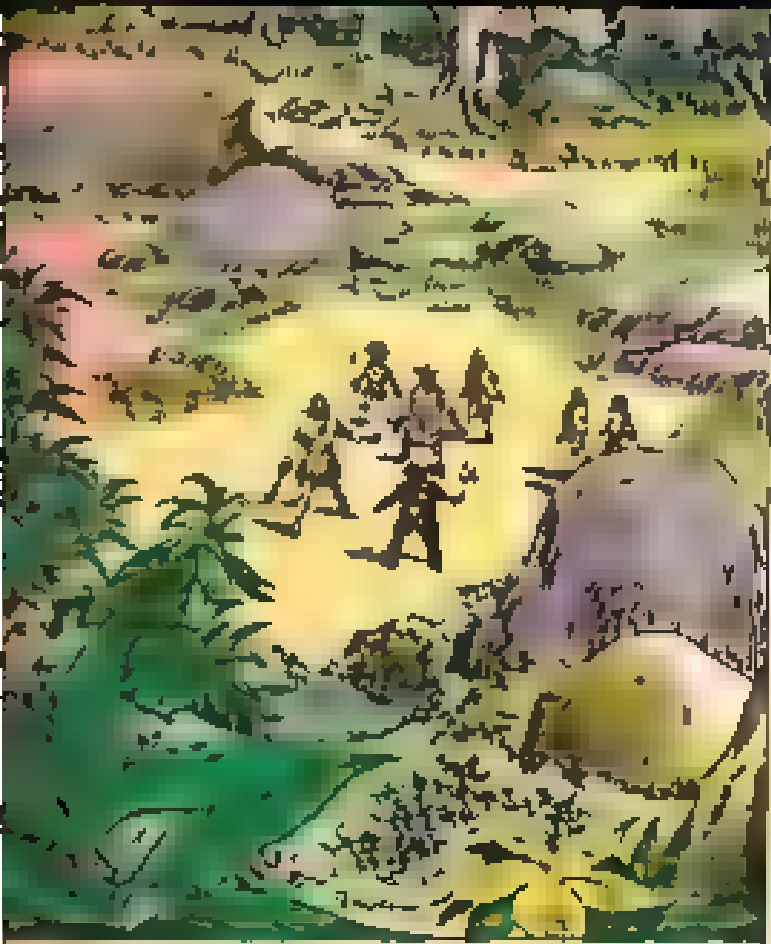
ಈಗ ಅವರು ಮರಗಳ ಗುಂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ದಿಡ್ಡ ಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಓಡುತ್ತಿರಲು, ಆ ಕಡೆಗೆ ಒರಗುತ್ತ ಉಗ್ರವಂದ ರಾಕ್ಷಸನು ಫಕ್ಕನೆ ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾಜನನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಈ ಸಣ್ಣ ಚರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪುಕ್ಕಲು ಹಿಡಿದು ಓಡುವುದೇನಿದು? ಎಂಥ ಸರಸತ್ವ ನರರಾಜ ನೀನು" ಪೂ!" ಎಂದನು.

ಚ ರ ತ ಮೂಮು

ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಣ ತರಗಲೆಯಂತೆ ನಡುಗುತ್ತ, ಎನೂ ಹೇಳಲು ಬಾಡು ತೆರೆದನೇ ಮೊದಲು ಶಬ್ದವೇ ಮೊದಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಚರತೆಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದಿತು. ಆ ಚರತೆಯನ್ನು ಉಗ್ರವಂದನು ಕಾಲಿನಿಂದೂದ್ದು ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸಿ, ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವಾಗ ಅವರ ಕುತ್ತಿಗೆಯ್ಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, "ಎಲೋ ಮಾನವ ರಾಜಾ! ದೇಶವನ್ನೇ ಪಾಲಿಸುವ ನಿನಗಿಂತಲೂ, ಕಾಡಿನ ಈ ಕ್ಷುದ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯೇ ತುಂಬಾ ಭೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾಗಿದೆ, ನೋಡಿದೆಯಾ?" ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಬಾಣ ದೊಂದಿಗೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದೆ!" ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ರಾಕ್ಷಸನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಒದರಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ತಲೆ ಯಾಡಿಸುತ್ತ, "ಹೌದು ಹೌದು, ನಾನು ಒಬ್ಬ ರಾಜನೇ ಅದು ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂದು ಕ್ಷುದ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯೇ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿ ಕ್ರೂರಪ್ರಾಣಿ" ಹೌದು.

ಹೊಡೆ" ಎಂದು ಬಡಬಡಿಸಿದನು. ಅಪ್ಪರವೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕ ವಾಗಮಲ್ಲನೂ, ಅವನ ಇಬ್ಬರೂ ಅನುಚರರೂ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಕಟುಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯನೂ ಬಂದರು

ವಾಗಮಲ್ಲನು ಭುಮಾರ್ಜಿರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, ಭಯದಿಂದ ಕೈಮುಗಿದು, "ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಈಗ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ತಾವು ಯಾರೋ ದುರ್ವಾಯಿ ಶಬ್ದ ಅಲ್ಲವೆಂದೂ ಭುಮಾರ್ಜಿ ಮಹಾರಾಜರಾದೂ ಹೇಳಿದಿರಿ. ಇನ್ನು ತಮ್ಮನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ರಾಜ ಧಾಸಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಾವು ಕಳ್ಳರಾದರೂ ನಮ್ಮ ರಾಜಧೇಯ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ನಾವು ತುಂಬಾ ರಾಜಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು ಪ್ರಭುಗಳೇ ಆಮೇಲೆ ತಮಗೆ ತೋರಿದ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಕೊಡುವಿರಂತೆ" ಎಂದನು.

ವಾಗಮಲ್ಲನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಟುಕರಡಿ ಅಕ್ಕಾಕ್ಕೋಲಿದಂ, "ಹೇ! ಕಾಲಬೈಲವಾ!"

ಎಂದು ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಕೂಗಿ, ತನ್ನ ಚವಗೊಡಲಿ ಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ, "ಎಲವೋ! ಈ ಭುಮಾರ್ಜಿ ರಾಜನ ತಲೆಗಾಗಿಯೇ ಕರಡಿಕೊಗ್ಗಾ ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರು ಕಾದುಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಇವನನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುವವನೋ ನೀನು? ನೋಡಲು ಅವನ ತಲೆ ಕಡಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟೇನೆ ರಾಜ ಧಾಸಿಗೆ ಅವನ ಮುಂದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇಕಾದರೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜನ ಉತ್ತ ರಾಧಿಕರಿಗಳಾದ ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕವ ಒಪ್ಪುವೊಪೇನು ಗೊತ್ತೋ" ಶಿರಕ್ಷೇದನ! ಈ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಇಲೋ ಚನೆ ಬಿಡು" ಎಂದನು.

"ಅಹಾಹಾ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಮಾತು ಹೇಳಿದೆ ಕಟುಕಭಟ್ಟರಾ!" ಎಂದು ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು, ತನ್ನ ಮುಖ್ಯಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಒದರಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಚಿರಕೆಯನ್ನು ಬೀಸಿ ದೂರ ಬಿಡುಬಿಡು, ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವವರನ್ನು ಒಂದುಪಾರಿ ನೋಡಿ, "ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಯಕನಾಗಿರುವ ಈ ಭುಮಾರ್ಜಿ ಲಂಚನ ತಲೆಯನ್ನು ಈ ಕಟುಕಭಟ್ಟನ ಮುಖವನ್ನು ಕಡಿಯುವುದು ಧರ್ಮವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅವನಾಗಿ ರಾಜನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ, ನಾವು ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟು ಕಡಿಸುತ್ತೇವೆ! ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಟುಕರಡಿಯವನ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೂ, ಲಂಚನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವುದು ಅನ್ಯಾಯವೆಂದೂ ಅಧರ್ಮವೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಿದರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಟುಕರಡಿಯವನ ಕೈಯಿಂದ ಚವಗೊಡಲಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಾರಿಬಿತ್ತು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಮಹಾ ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನರಾದ ಕರಡಿಕೊಗ್ಗಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರು ತಮ್ಮ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೀವಲ ಮನುಷ್ಯನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಹಾಭಯವನ್ನಾಗಿ ಒದರಾಯಿಸಿ ಕಳುಹಿ

ಸಿದ್ಧು, ಈ ರಾಜನ ತಲೆಯನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ತಾನೇ? ಅವರ ಮಾತು ವಿಚಾರಿದರೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಸಂಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವರೇ? ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಹೀಗೇ ಕರಡಿ ಯಾಗಿಯೇ ಇರು? ಅಂದರೇನು ಗತಿ? ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಪೂ ಅಂತ ಉದಿ ಭಸ್ಮ ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಿದರೇ!" ಎಂದನು ಭಯದಿಂದ.

"ಅದೂ ನಿಜವೇ. ಬೇರೆ ದಾರಿ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದ ಉಗ್ರದಂಡ, ಆಗ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಒಂದಡಿ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಹೆದರುತ್ತಲೇ ಉಗ್ರದಂಡನಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿ, "ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದೇ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ರಾಕ್ಷಸಪ್ರಭೋ! ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಜೀವದೊಂದಿಗೆನೇ ಆ ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ದ್ದೀತು. ಇವರ ತಲೆಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಅವರೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಅವರು ತಲೆ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು, ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಹಿಡಿದು ತರಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಂತ ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೆಂದು ನನ್ನ ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ತಮ್ಮ ಚಿತ್ತ!" ಎಂದನು.

"ಈ ಆಲೋಚನೆ ಸರಿಯಾದೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಎಲೋ ಕಟುಕರಡೀ ನರನೇ! ನೀನೂ ಕೇಳಿದ ಯಷ್ಟೇ? ಇದಕ್ಕೇನು ಹೇಳುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಉಗ್ರದಂಡ.

"ಈ ರಾಜನು ಮಹಾಶಂತ್ರತಾಲಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ ಇವನನ್ನು ಈ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ದಾಟಿ ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರ ಬಳಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದೇನೂ ಸುಲಭ ವಲ್ಲ. ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕಾದರೂ ಕಪ್ಪೆಯಹಾಗೆ ಜಾರಿ ಹೋಗಿಬಹುದು ಈಗ ಇವನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದೇ ಆ ಬಿರುತೆಯ ಪುಣ್ಯದಿಂದ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮತ್ತೆಂದೂ ಸಿಗಲಾರನು, ಆದ್ದರಿಂದ

ನ್ಯಾಯ - ಅನ್ಯಾಯ ದಯಾ - ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸಾಗದು," ಎಂದು ಕಟುಕರಡಿಯವನು ದುರ್ಮುಖನ ಕಡೆಗೆ ಒಂದಡಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟನು.

ದುರ್ಮುಖನು "ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ, ಉಗ್ರದಂಡನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ, "ಉಗ್ರದಂಡ ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ! ಶರಣು! ಶರಣು! ಈ ಯಮದೂತನ ಕೈಯಿಂದ ನೀವೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು," ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಾನು.

"ಅಭಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ! ಹೆದರಬೇಡ!" ಎಂದು ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ರಾಜನ ಬೆನ್ನು ತಡವಿ, "ಎಲೋ, ಭಟ್ಟೀಕ ಮನುಷ್ಯ! ಈ ರಾಜನನ್ನು ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ತರುವ ಬಾಧ್ಯತೆ ನನ್ನದು. ನೀನು ನಿನ್ನ ವಾಹನವಾದ ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿಲಿನ ಆನೆಯಮೇಲೆ ವಿರತೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆ. ಈ ರಾಜನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಂಬುಗೆಯಾಯಿ

ತಪ್ಪೇ? ಇನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಡೆ." ಎಂದನು.
 "ಹೇಳಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಸರಿ, ಇದೋ, ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ. ನನ್ನ ವಾಹನದ ಕಾಲುಗಳ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ನಿಲ್ಲಿಸಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕಟುಕರಡಿಯವನು ಅನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಇದೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಆಟವಿಕ ಮನುಷ್ಯ ಬಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಣ ಅನಿಸಿಕೊಂಡು ಗಬಗಬನೆ ನಡೆಯುತ್ತ, "ಒಹೋಯ್! ಕಟುಕರಡಿಯಾಣ್ಣ! ಅವಸರವಟ್ಟು ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಆ ಅನೇ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಬಿಡಬೇಡಕಣೋ! ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ, ಅನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಸಿಂಹದ ಗರ್ಜನೆಯೂ, ಅನೆ ಘೀಂಕರಿಸುವ ಶಬ್ದವೂ ನಿಮಗೆ ಕೇಳಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನೆಯ ಕುಂಭಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಿಂಹವು ಹರಿದು ಮುಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟನು.

"ನಿಜವೇನು?" ಎಂದು ಕಟುಕರಡಿಯವನು ಬೆದರಿಬಿದ್ದು ಓಡೋಡುತ್ತ ಬಿದ್ದಿರುವ ಅನೆಯನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷಿಸಿದನು.

ಆಟವಿಕನು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ, ಕಾಲುಗಳು ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿರುವ ಅನೆಯಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಸಿಂಹವೊಂದು ಅದರಸುತ್ತಲೂ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುತ್ತ, ನಡುನಡುವೆ ಎದೆ ನೋಡಿ ಅನೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ಮಂಜಾರಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತ, ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ಸೀಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅನೆ ಘೀಂಕರಿಸುತ್ತ, ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿಲನ್ನು ಸಿಂಹದ ಕಡೆಗೆ ಚಾಚಿ ಚಾಚಿ ಅದನ್ನು ಓಡಿಯಲಂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತ, ಕಾಲು ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ಓದರಾಡುತ್ತ, ಹೊರಳುತ್ತ ನಾನಾಯಾತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಕಟುಕರಡಿಯವನು ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ, ಕಾಡು ನಡುಗುವಂತೆ "ಭೈರವ" ನಾಮ ಗರ್ಜನೆ ಮಾಡಿ, "ಸನ್ಮಂಥವನ ವಾಹನವನ್ನೇ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುವೆಯಾ? ನೋಡು ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿನ ರುಚಿ!" ಎನ್ನುತ್ತ ಚಪ್ಪಗೊಡಲಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ನೆಗೆದನು.

ಸಿಂಹವು ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಆಯುಧಧಾರಿಯಾದ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಕರಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೆದರಿ ನಾಲ್ಕುಡಿ ಹಿಂದೆ ಹೋಯಿತು. ಕಟುಕರಡಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕುವಾಗ, ಆ ಮೃಗರಾಜವೂ ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿ ಮಂಜಾ ಅಗಲಿಸಿ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾರಿತು.

ಆಗ ಅವನ ಚಪ್ಪಗೊಡಲಿಯ ಏಟು ಗುರಿ ತಪ್ಪಿ ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಕಾಲಿಗೆ ತಾಗಿತ್ತು, ಕೂಡಲೇ ಸಿಂಹವು ಕೆಳಗಿಬಿದ್ದು ಪುನಃ ಎದ್ದು ಮತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾರಲಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಆಟವಿಕನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಬಾಣ ಸಂಯಾಗಿ ಅದರ ಗಾಂಡಿಗೆಗೆ ತಾಗಿ, ಬದಿಗೆ

ಮುಂದುವರಿತು, ಆ ಸಿಂಹ. ಅಪ್ಪಾದರೂ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಎತ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಾಗೇ ಹೊರಳಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಅದನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು ಅಟವಿಕನು ತಡೆದು, "ಎನು ಸಾಹಸ ನಿನ್ನದು ಭಲ್ಲೂಕಣ್ಣಾ! ಇನ್ನು ಈ ಸಿಂಹ ಸತ್ತ ಹಾಗೇ ರೆಕ್ಕ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಕೊಡಲಿ ಹಾಕಿ ಹರಿದು ಅದರ ಚರ್ಮ ಹಾಳು ಮಾಡಬೇಡ. ಅದರ ಜಾಲೂ, ಚರ್ಮವೂ ನನಗೆ ಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನಿರು. ಅದು ಮೆಲ್ಲವೇ ಸಾಯಲಿ," ಎಂದನು.

ಕಟುಕರಡಿಯವನು ಉದ್ದುದ್ದ ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಅಟವಿಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸರಿಸರಿ, ಅಡವಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವ ನಿನಗೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಬಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲವೇ! ಅಪ್ಪ, ನೀನು ಒಂಟಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಕಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ? ಅಲ್ಲಿ ದುಹಾರಾಚರಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಉಪಕಟುಕನ ನೌಕರಿ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಗದೆ?" ಎಂದನು.

ಅಟವಿಕನು ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ, "ಅದನ್ನೂ ನೋಡಬಹುದು. ಸರಿ, ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರತಾಪವೂ ನನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಗಿಯಾಗಿದೆ. ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನಂಥ ಮಹಾ ಸಾಹಸಿಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು," ಎಂದನು.

"ಜೈ ಕಾಲಭೈರವಾ!" ಎಂದು ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು ತಲೆ ಅಲುಗಿಸಿದನು. ಆಗ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಉಳಿದವರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, "ಓಹ್! ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸ ನಡೆದು ಹೋಯಿತಲ್ಲ! ಈ ಕಟುಕ ಭಲ್ಲೂಕ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸೇವಕನೇ ದೊರಕಿದನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತೆ! ಇಬ್ಬರೊಳಗೆ ತುಂಬ

ಅನ್ನೋನ್ನತ ಕೂಡಿದ ಹಾಗಿದೆ? ನಿಜತಾ? ಭಲೇ! ಭಲೇ!" ಎಂದು ನಕ್ಕನು.

ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಉಬ್ಬಿದ ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು, ತನ್ನ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತ "ಎಲೋ, ಕಾಡು ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲ! ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಕೂಡಿ, ನನ್ನ ವಾಹನವಾದ ಆನೆ ಯ ಕಾಲಿನ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ, ಕೇಳುವಿರಪ್ಪ ನನ್ನ ಮಾತು?" ಎಂದನು.

"ಆಗಲಿ, ಭಲ್ಲೂಕ ದೊರೇ! ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ಕಟ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಎದ್ದು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಳೆದು ಹಾಕಿ ತುಳಿದು ಸಾಯಿಸದಂತೆ ಮಾಡುವ ಭಾರ ನಿಮ್ಮದು. ನಂಬುತ್ತೇವೆ" ಎಂದ ನಾಗಮಲ್ಲ. "ಅದು ನಾನು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಕೇಳುವ ನನ್ನ ಸೇವಕ ಪ್ರಾಣ. ನನ್ನ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಯಾರಿಗೂ ಎನೂ ಮಾಡದು. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬಿಚ್ಚಬಡಿ!" ಎಂದನು ಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯ.

ನಾಗಮುಖ ಮೊದಲಾದವರು ಆನೆಯ ಕಾಲಿನ ಕುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಾಗ. ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನೇ ಅದರ ಕೊರಳಿಗೆ ಉರುಳಿಸಂತೆ ಕಟ್ಟಿ ಕರಡಿಯವನು ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿಲಿನ ಆನೆ, ತನ್ನ ಕಾಲಿನ ಬಂಧನ ಗಳೆಲ್ಲ ತೊಲಗುತ್ತಲೇ ಘಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು.

ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು ಆಟವಿಕನನ್ನು ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಕರೆದು, "ಬಾ, ಬಾ, ನೀನು ಈ ಅರಣ್ಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನು ತಾನೆ? ಬಂದು ನನ್ನ ವಾಹನದ ಕುಂಭ ಸ್ಥಳದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು, ಚಂದ್ರಕಿಲಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದ ದಾರಿ ತೋರಿಸು." ಎಂದನು.

ಆದೇ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ. "ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನೆನಪಿದೆಯಲ್ಲೇ ಉಗ್ರ ದಂಡಾ? ಆ ಕಳ್ಳ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನು ಓಡಿಗೇಡಿ ಹೋಗದಂತೆ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ಬಾಧ್ಯದೆ ನಿನ್ನದು. ಅವನು ಮಹಾ ಪಾತಾಳಕಂತ್ರಿ ರಾಜ. ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದನು.

ಉಗ್ರದಂಡನು ತಲೆ ದೂಗುತ್ತ, "ಬರುತ್ತೇನೆ. ನನಗೂ ಕರಡಿ ಕುಂಗಿಣ್ಣಾ ಮಾಂತ್ರಿಕರ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲಸವಿದೆ. ನೀನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ

ಸಾಗು. ಇಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತೇವೆ. ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದವರು ಅರಣ್ಯವು ದಾಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರವರ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟು ಹೋಗಲಿಂಬಹುದು. ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೋಗಲಾರೆ. ನನಗೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಮಾಹಾಶಯರನ್ನು ನೋಡಲೇಬೇಕು."

"ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತೇ ನಿಜ! ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನ ಹೊರತು ಉಳಿದೆಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಸ್ವೇಚ್ಛೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆನು. ಬೇಕಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಅರಣ್ಯ ವೃಗಗಳ ನಡುವೆ, ಹಾಯಾಗಿ ಬದುಕು ವವರು ಬದುಕಲಿ" ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯ ತನ್ನದೇ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ, ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು ಆನೆ ಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಿದನು.

ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿಲಿನ ಆನೆಯನ್ನು ಅವರು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಓಡಿಸುತ್ತಿರಲು, ಉಗ್ರದಂಡನೂ ಉಳಿ ದವರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರು.

ಆಗ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕರಡಿ ಕಟುಕರವನ ಮುಂದೆ ಮಂರಗಳ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಎರಡು ಆನೆಗಳು ಬಂದಂ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದುವು. ಅವುಗಳ ಮೇಲಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರು, "ಉದಯಗಿರಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯ ವಾಗಲಿ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಬಾಣ ಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸತೊಡಗಿದರು.—(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

